

*****

SCHARRELKINDEREN

*****

Puin, poep en pech

JORIS DENOÛ

DEEL EEN	JORRE MORRIE & JAMES	blz. 1
DEEL TWEE	JOCHEN & JASMIEN	blz. 14
DEEL DRIE	JASMIEN & JORRE MORRIE	blz. 26
DEEL VIER	JAMES & JOCHEN	blz. 33
DEEL VIJF	O JEE	blz. 38
PS		blz. 45

DEEL EEN: JORRE MORRIE & JAMES

Jorremorrie schreef op even dagen zijn naam aan elkaar: Jorremorrie. Op oneven dagen hakte hij die in twee stukken: Jorre Morrie. Hij had wel een deelteken op zijn borst, maar toch was hij geen meisje, want er hing ook een komma tussen zijn benen. Jorre Morrie (laten we aannemen dat we vandaag een oneven dag hebben) behoorde dus tot het geslacht dat soms van het andere geslacht beweerde dat het zwak was. Niet dat hij daar zelf een punt van maakte. Godsajorremorriestrafte! Jorre Morrie woonde in Puinduin, een middelgrote stad aan zee met net zoveel eierboerpraatjes en koek-trommelplaatjes als in alle andere middelgrote steden.

De ma van Jorre Morrie, tegen wie hij rustig Nelle mocht zeggen, werkte in een reisbureau. Dat was fijn, maar verre landen hoefden ze niet te bezoeken, want daar was geen geld voor en Puinduin zelf viel best mee om in te wonen. Nelle behoorde volgens Jorre Morrie alleszins tot het sterke geslacht. Pa Morrie sliep al enkele jaren ongestoord onder een witte steen op het kerkhof. De engel des doods had hem op een glibberige februariochtend in de dichte mist van zijn motor geplukt. Jammer, maar er was niets aan te doen. Hij rookte ook zo veel dat hij toch ooit wel eens ... Kijk: die pa rookte zo veel dat de glazen van zijn zonnebril soms begonnen te smelten. Dat geeft een goed idee van de zaak. Maar ja, gedane zaken nemen geen keer.

Een zus? Nee. Broer, misschien? Ook dat niet. Jorre Morrie en Nelle woonden gezellig met z'n tweeën in Puinhuyze, een flatgebouw met tweeëndertig appartementen. Vierhoog leefden ze, waar de zeewind fluitend langs de ramen gierde. Soms botste al eens een verstrooide zeemeeuw tegen een van hun vensters, of een verdwaalde vogel. In Puinhuyze hadden Jorre Morrie en Nelle dus veel burens: allemaal appartementen. Maar Jorre Morrie verzamelde niet alleen burens. Hij had nog een andere vreemde collectie: autowieldoppen. Daar maakte hij dan allerlei kunstwerken mee. Ja, hij was zo'n beetje een scharrelkind. Rondkijken en verzamelen deed hij heel graag. Misschien is het ook interessant om te weten hoe jong Jorremorrie was. (Ondertussen hebben we weer een even dag; wat gaat de tijd toch vlug!). Nou: hij kwam niet uit een ei, maar werd levend geboren op de blauwe maandag 28-02-20XX, een dag waarop er gelukkig geen andere Jorre Morries of Jorremorries het licht zagen. Hij was dus bijna een schrikkelkind; het scheelde geen haar of hij was maar om de vier jaar eens jarig. Nog iets: Jorremorrie droeg altijd twee ongelijke sokken. Dat was al zo van de dag waarop Nelle's wasmachine hopeloos in de knoei raakte met zichzelf. Niks klopte nog: kleuren noch kleren. Van toen af maakte Jorremorrie er een gewoonte van op twee verschillend ingepakte voeten rond te lopen. Zomaar. En Nelle vond het best. Een kunstenaar in huis was altijd leuk, als hij maar niet knettergek werd. Er was al genoeg grijs op de wereld, deze blauwe plek in het heelal.

Er blies een bolle wind aan zee. Dat was zo'n wind die niet vreselijk hard te keer ging, maar de kleren van de wandelaars op de dijk wel ... nou: opbolde. Die gingen dan met z'n allen op dat autobandenmannetje uit vroegere reclames lijken. Of op paddenstoelen. Ook Jorremorrie was bolgeblazen op stap. Het was zondag: een goede dag om ergens in de stad een verloren autowieldop aan te treffen. Op zaterdagavond reden immers veel mensen te vlug. Of ze haperden met hun auto even aan een te hoge trottoirband. Negen van zijn zeventien wieldoppen had Jorremorrie op zondagen gevonden. In de Moeskopperijstraat gluurde hij even naar de afschuwelijke lekkernijen in de etalage van Het Gloeiend Fornuis, naast de speelgoedwinkel Tjoek-Tjoek. Enkele bakjes bevatten weer van de allervreselijkste troep: stukken rundstong verzuipend in tomatensaus, gehaktballen halfverdrongen in alweer tomatensaus, ... Er waren drie afschuwelijke dingen op aarde: tomatensaus was al zo erg als rodekool die al zo erg was als appelmoes. Drie Duivelse Dingen Die Zelfs Niet Eens Een Echte Groente Waren. Rood, paars en eh ... fruitpakkkleur van een uk. Rodekool was zelfs een blauwte in plaats van een groente. Zie: het water kwam Jorremorrie uit de mond. Hij schraapte zijn keel, draaide zich om en katapulteerde een kwak speeksel op ...

'Hé! Rund! Kijk uit je doppen, snotverdomme!'

'Oei!' schrok Jorremorrie. Op de linker zondagsschoen van de dure meneer Olvarit lag nu een pardoes pletsje speeksel.

'Zeg: leer je voor lama misschien? Of dromedaris? Je loopt toch rechtop, ja, op twee benen, ja? Ja? Wat zijn dat voor manieren!'

Daar stapte een dure heer in de Moeskopperijstraat. Het was de heer Olvarit. Hij droeg een kraaknet pak. Hij was zo sjiek dat hij de koude wind niet wou voelen. Aan de etalage van de speelgoedtreinenwinkel Tjoek-Tjoek bleef hij even staan. Daar bleef iedereen altijd even staan, want iedereen was ooit een tijdlang kind. Er waren heel leuke dingen te zien, vooral in kerstpakjes- of bimbambeiertijd. Meneer Olvarit draaide zich weer om en ...

'Hé! Rund! Kijk uit je doppen, snotverdomme!' riep hij ontzet.

'Oei!' deed een belhamel. Met ogen als soepborden keek Meneer Olvarit naar zijn dure linkerschoen. Het kinderkwakje droop eraf. Bah, vies kindervlees! Hij wond zich nu heel erg op.

'Zeg: leer je voor lama misschien? Of dromedaris? Je loopt toch rechtop, ja, op twee benen, ja? Ja? Wat zijn dat voor manieren!?'

Jorremorrie knikte stom. Lama? Meneer Olvarit opende zijn mond weer, maar ginds kwam een jongen aangekard op de fiets, hoog in de versnelling. Hopla! Hij rukte aan zijn stuur. Zijn stalen ros hupte op de stoep. Hij bolde nog tien meter door en mikte dan handig het voorste wiel in één van de gleuftegels voor speelgoedtreinenwinkel Tjoek-Tjoek.

SPLASH!!

De mond van meneer Olvarit viel nog verder open. Smerig regensop van enkele dagen geleden spatte alle kanten op. De gleuftegel stond boordevol vuil hemelwater. Het dure heertje kreeg de volle laag. Zijn mooie pak was nu helemaal bespikkeld. Ook het raam van Tjoek-Tjoek werd besproeid. Net kogelgaten. Jorremorrie proestte het zachtjes uit. Wat een deugddoende onverwachte douche!

'Snotverdomme!' riep de man kwaad. Dure heren vloekten net als iedereen. 'Kijk wat je nu gedaan hebt, kieken!'

'O! Oei!' piepte James.

'Kunnen jullie dan echt niet uitkijken, zeg! Verdorie, Puinduin lijdt aan een kinderplaag! Eerst word ik bespuugd, dan besproeid!'

Enkele mensen bleven staan. Ze probeerden ernstig te blijven. Maar eigenlijk hadden ze heel hard zin om eens lekker te lachen. Wat ze hier zagen, gebeurde gewoonlijk alleen in stripverhalen of stomme films.

'Ik heb er niet om gedaan!' protesteerde James nu. 'Kijk: ik ben verdorie zelf ook ... '.

'Ik ook niet', zei Jorremorrie.

'Om gedaan! Om gedaan!' riep de man. Als je hem zo hem hoorde roepen, zag hij er plotseling al veel minder duur uit.

'En wie zal dat hier allemaal betalen, hé?'

'Die jongen kan daar toch niks aan doen', zei een vrouw. 'Het is zijn tegel niet, hé'.

'Nee, hij kan het niet helpen', beaamde een andere vrouw.

Ook Jorremorrie schudde heftig zijn hoofd.

'Hij moet niet op trottoirs fietsen!' blafte meneer Olvarit.

'Maar waarom zijn er hier dan gleuftegels voor fietsen!?'

'Eh ... ', deed hij verrast. En verbluft keek hij de vrouwen aan. Plotseling wist hij het niet meer.

'Hihi', grinnikte Jorremorrie. Fietsridder James keek hem glimlachend aan. Meneer Olvarit haalde nu een zakdoekje boven en maakte aanstalten om op zijn dure verpakking te beginnen wrijven.

'Niet doen!' riep die eerste vrouw. 'Zo wordt het alleen maar erger. U kan uw mooie pak dan wel weggooien. Zonde van het geld. Het moet zo naar de stomerij, hoor. U blijft er echt beter af'.

Meer mensen troepten nu samen. Ook de klanten van Het Gloeiend Fornuis kwamen nieuwsgierig weer naar buiten. De deur van Tjoek-Tjoek ging open. Een man van ongeveer honderd twintig kilogram verscheen. Hij had een reusachtig, knalrood hoofd.

'Dat is nu al de tweede keer deze week', gromde hij. 'Verdomd rotklimaat hier. Altijd vieze, smerige regen. En dan die dolgedraaide wind! Ik verhuis naar Hawaï, jawel'. Hij schudde zijn hoofd. Het rolde als een te grote pompoen tussen zijn schouders heen en weer.

'Jaja,' klaagde de bespikkelde meneer Olvarit, 'maar ondertussen zit ik er mee. Wie betaalt hier de rekening van de wasserij?'

'Was jij dat, jongen? Is dat jouw fiets?' vroeg de dikkerd. Hij wees naar Jorremorrie.

'Nee! Ik ...'

'Die daar!' snauwde meneer Olvarit. Fietsridder James knikte. Zijn hart ging wat vlugger slaan. Hoe stom allemaal! En hij had al net zoveel zin om hardop te lachen. Tja, wat nu? 'Tja,' zei de winkelier. Hij krabde even op zijn rode hoofd. Bleef iedereen hier nog lang staan gapen? Het slachtoffer probeerde nu toch met een pietepouterig zakdoekje een spat weg te wrijven. Die werd nog groter en lelijker.

'Zie je wel! Doe dat niet', zei de vrouw weer.

'MIJN kleren, hé', antwoordde de heer Olvarit bits.

'O la! O la!' deed de vrouw verontwaardigd. 'Meneer weet het beter!'

'Wilt u zich misschien binnen bij mij wat eh ... wat schoonmaken, meneer?' stelde de winkelier voor.

'Stomme gleuven hier', mopperde de man. 'Van wie zijn die? Wie kwam op het onzalige idee?'

'Maar meneer toch. Kijkt u eens naar mijn uitstalraam. Ik zit er ook mee, hé! Net kogelgaten. Enne ... de klant is koning, nietwaar. De mensen moeten toch hun fietsen kunnen ... '.

'Grote mensen die speelgoedtreintjes kopen!?' onderbrak de mopperkont boos.

'Welja!' riep de winkelier. Hij begon zich nu op te winden. 'En u stond toch ook naar mijn treinen te kijken toen het gebeurde?'

'Bravo!' riep iemand. 'Goed gezegd!'

Nog meer voorbijgangers hielden nu halt. De winkelier van Tjoek-Tjoek en de kwade, bespikkelde lieveheersbeestjesman waren al vergeten dat James er ook nog stond. Heel stilletjes trok die zijn fiets weer uit de gleuf.

'... toch veel te smal hier! U moet daar iets aan doen! ...'

Onopvallend zwaaide hij zijn ene been over het zadel ...

'... ik niet helpen, hé meneer Olvarit! Alstublieft, zeg! Daarvoor moet u bij de burgemeester zijn ... '.

... stuurde met de voeten op de grond zijn fiets voorzichtig tussen de omstanders door ...

'... Puinduin heeft zijn naam niet gestolen! ... '

... terwijl Jorremorrie grinnikend toekeek ...

'... maar het is toch ùw trottoir en ù moet zien dat ... '.

... en verdween zonder dat iemand het merkte ... Alleen Jorremorrie ...

Op het trottoir in de Moeskopperijstraat werden de hoofden alsmaar roder. En de hoofden van de mensen knikten en schudden mee van ja en van nee. Dan was er plotseling iemand die opmerkte dat de jongen weg was. En de fiets. Foetsie fiets. De vogel was gevlogen.

'Hé jongen, jij daar: waar is ... '. Meneer Olvarit stak een beschuldigende vinger uit. Jorremorrie haalde zijn schouders op: 'Weet ik niet, hoor'. En hij proestte het uit.

'Hahaha!' lachten de mensen.

'Die is goed!'

'Welhebevanje ... ', mopperde meneer Olvarit. Boos en duur keek hij in het rond. Zijn ogen leken kogels, maar de vogel was gevlogen.

'Tja,' zei de winkelier weer, 'kopje koffie, meneer? Meer kan ik niet doen, hoor'.

Ook Jorremorrie schuifelde nu stilletjes weg, na een laatste grimlach naar dat vreselijke vreten in Het Gloeiend Fornois. De helemaal bespikkelde heer Olvarit gunde hem geen

blik meer. Hij werd door de Tjoek-Tjoekman mee naar binnen geloodst. Jorremorrie vervolgde dan maar weer zijn zondagse speurtocht naar verloren autowieldoppen. En kijk: op het Dapperplein stond die fietsridder tegen een boom geleund. Hij zat stevig in het zadel en kauwde als een cowboy. Jorremorrie kneep zijn ogen tot spleetjes en bekeek ... nou: hoe heette die knul? Hij had hem nog nooit gezien in Puinduin. Plotseling viel de blik van de fietscowboy op Jorremorrie. Met zijn geïmmiteerde oog herkende hij hem onmiddellijk. Hij glimlachte en zwaaide, waardoor hij bijna van zijn stalen ros af moest. Een ingewikkelde evenwichtsoefening redde hem. Jorremorrie wuifde terug en naderde.

'Hoi'.

'Hoi'.

'Leuke douche daarnet'.

'Zeg dat wel'.

'Een zondags bad'.

'Haha'.

'Hij was boos, hé'.

'Ontploffen deed-ie bijna'.

'Ik had ook net op zijn schoen eh ... '.

'... geplast?'

'Maar nee! Haha, nee: gespuugd'.

'Gespuugd? Da's durven'.

'Nou ja, er zat te veel water in mijn mond'.

'Hé?'

'Te veel water in mijn mond'.

'Hoe kwam dat? Het regent toch niet meer?'

'Gehaktballen'.

'O ja. Zozo'.

'Die kerel zag er als een lieveheersbeestje uit'.

'Fietzers hebben ook hun parkeerplaatsen, hé. De stad is van iedereen'.

'Zo is dat. Eh ... ik heet Jorremorrie'.

'Wat zeg je?'

'Jorremorrie. Mijn naam. Soms in twee stukken: Jorre-stop-Morrie'.

'Ah. Ah ja. Ik ben James'.

'James?'

'Ja, helemaal. James. Zoals ik al zei'.

'Nou, ik moet ervandoor, James. Tot ziens eens'.

'Geheime opdracht?'

'Ja'.

'Wat?'

'Wieldoppen van auto's onderzoeken'.

'O. O ja. Ik moet ook terug naar huis. Er wacht iemand op me'.

'Een geheimagent?'

'Ja'.

'Wie ... '.

'Mijn hond'.

'Hoe heet hij?'

'James Hond natuurlijk'.

'Haha!'

James trok het voorwiel van zijn stalen ros omhoog, hinnikte eenmaal en verdween dan spoorslags over het Dapperplein. Jorremorrie keek hem met open mond en ogen als wieldoppen na.

‘James Hond!?’ lachte Nelle, nadat Jorremorrie zijn verhaal had verteld.
‘Ja. En James had ik nog nooit in Puinduin gezien’.
‘Misschien een vakantieganger. Of weekendtoerist’.
‘Ja, dat zal wel’.
‘Nou, kom je aan tafel? Ik schep op’.
‘Ja zeker, beste vakantiegangster. Wat eten we, Nelle? Toch geen toma ...’.
‘Prikkelende pikante pico bello Spaghetti Nell’ Furioso”
‘Prima, donna’, knikte Jorremorrie.
‘En, zoon: geen buit vandaag?’
‘Nee. Maar bij meneer Olvarit liep er dus wel duidelijk een wiel af’.
‘Meneer Olvarit is een hoge pief bij het leger geweest, hé. En nu is hij nog strammer en stijver, want hij is met pensioen’.
‘Nou, zijn vijanden liepen vroeger zeker vanzelf weg toen ze hem zagen afkomen? Hij heeft een gezicht als een bombardement’.
‘Of een verkreukelde krant, hahaha!’
Het was zondag in Puinduin. Vierhoog in Puinhuyze smaakte een Spaghetti Nell’ Furioso altijd beter dan andere spaghetti’s van andere appartementen. Omdat het zondag was. Toch jammer: een autowieldoppenloze zondag.

Pas vier of vijf paar ongelijke sokken later zag Jorre Morrie de onverschrokken fietsridder James terug. En ... James Hond was mee aan de lijn.

‘Hoi!’

‘Aha!’ riep James, toen hij het wioldop onder Jorre Morries rechterarm zag. ‘Beet?’

‘Ja, weer een Opel. Maar ik wou graag wel eens een Saab, of een Bentley’.

‘Jammer, geen Rolls Royce’.

‘Is dat eh ... James Hond?’

‘Nou, wat dacht je’.

James Hond keek met treurige ogen naar Jorre Morrie.

‘Het is een cocker, hé?’

James knikte.

‘En wat doe je ermee?’ vroeg hij.

‘Eh?’

‘Wat doe je met die wioldoppen?’

‘O ... eh ... eerst een stevige poetsbeurt, hé. Sommige zijn heel smerig. En dan maak ik er van alles mee: versieringen, schilden, dienbladen, kunstwerken, schietschijven, kalenders, ...’.

‘Aha’.

‘Maar meestal kunstwerken. Ik word kunstenaar’.

‘Ja. Jaja. Zit!’

‘Eh?’

James Hond ging gehoorzaam op de stoep zitten.

‘Nee, jij niet, Morre eh ...’.

‘Jorre-stop-Morrie. We hebben een oneven dag vandaag. Ik ben in twee stukken’.

‘O, is dat zo. Moet –stop- daar dan ook bij?’

‘Nee. Je zegt het alleen met een korte pauze: Jorre Morrie. Daartussen zwijg je dus even. Morgen wordt het dan weer Jorremorrie. Aan elkaar’.

‘Ja, begrepen. Eh ... heb je nog van die vreemde dingen? Autowieldoppen ... twee namen ...’

James keek hem onderzoekend aan. Jorre Morrie gluurde even naar beneden, maar zweeg over zijn sokken. Anders kreeg hij hoogstwaarschijnlijk weer iets te horen over Pipi Langkous. En hij kende tot voor kort dat kind niet eens.

'Nee', zei hij. 'Wat eet James Hond?'

'Brokken uit warenhuis Centen & Percenten. Ik ben op verkenning, want we wonen hier pas twee weken'.

'BRAAF! is ook een winkel waar ze alles voor dieren hebben, in de Ochtendnevelstraat'.

James knikte: 'Die ken ik al. Mijn zus is er al eens geweest'.

'Zus?'

'Jasmien'.

'O'.

'Leuke stad, Puinduin, Jorre Morrie?'

'Bah ja. En we hebben in Puinduin ook twee of drie hondentoiletten. De burgemeester wil zijn stad drollenvrij houden'.

'Ja, ik las het bord op de dijk. Aan zee zijn er meer honden dan in het binnenland. Zeg: wordt je wioldop niet moe?'

'Eh ... nee'.

'Goed. Loop dan een eindje met ons mee, ginder op de dijk'.

'Okidoki, James'.

Even later wandelden James, Jorre Morrie en James Hond over de Puinduinse zeedijk. Nou, eigenlijk was het haastig stappen. Wandelen was voor ex-kinderen en toekomstige doden. En James Hond rukte ook voortdurend verwoed aan zijn lijn, zodat ze het soms op een loopje moesten zetten. Zo liepen ze misschien wel vier of vijf keer de zeedijk op en af. Ondertussen maakten ze verder kennis. James vertelde Jorre Morrie dat zijn pa tot Inspecteur van Vis was bevorderd. En dus woonden ze nu hier aan de kust. Na de krokusvakantie kwam hij ook naar Jorre Morries school. Net als zus Jasmien.

'Inspecteur van Vis?' vroeg Jorre Morrie.

'Ja. Hij moet ervoor zorgen dat er genoeg vis in de zee overblijft'.

'Moet hij ook de dode vissen controleren?'

'Jakkie-bah, nee!'

'Dan riekt hij niet echt naar vis als hij thuiskomt?'

'Nee, naar zee. Hij riekt alleen naar vis als mijn moeder kabeljauw bakt'.

'Heb je ook een moeder?'

'Ja. Jij toch ook?'

'Nelle, ja. Waar wonen jullie dan?'

'In de buitenwijk, Penseelstraat nummer 12. Kom je eens af?'

'Misschien wel'.

'En jij?'

'Villa Puinhuyze, 4e suite'.

'Zeg: hoe is de school hier eigenlijk?'

Jorre Morrie haalde zijn schouders op.

'Als je er soep van zou koken, zou die doodgewoon smaken'.

'Hé?'

'Naar niets zou die smaken. Nou ja: de Duinschool is niet erg, niet leuk, niet mooi, niet lelijk, niet vervelend, niet boeiend. Het is dus ... eh ... het is dus, nou: een school'.

'Ja. Jaja. Zeg: jij zit toch ook nog in je eerste jaar, hé?'

'Jaja'.

'Mogen er honden binnen?'

'Weet niet. Zeehonden misschien, haha. Ik denk niet dat het zou mogen van directrice Neus'.

'O, die heb ik al gezien. We moesten bij haar zijn om in te schrijven. Neus?'

'Ze heeft een neus als een glijbaan. Zijn jullie er dan niet over gestruikeld?'

'Ja, nee, en ... '.

Plotseling wou James Hond niet meer vooruit. Hij spreidde zijn achterpoten, ging op zijn hurken zitten en ...

'Nee, o nee!!' riep James. 'En ik heb geen drollenzakje bij me!' Hij sleurde aan de lijn maar de hond vertikte het.

'Hup, James, hup! Vooruit! Foei! Foei!'

'Eh ... ik moet ervandoor', zei Jorre Morrie vlug. 'Da-ag! Tot eh ... tot ziens'.

'Waar ga je ... '.

'Da-ag!'

Nadat op de Puinduinse zeedijk een hond zijn baasje voortdurend heen en weer gesleurd had, sleepte dat baasje nu op zijn beurt de hond weg. James Hond probeerde zich schrap te zetten, maar dat lukte niet. Onverbidde werd hij door de veel sterkere tweebener weggetakeld.

'Er zit verdorie een drol in mijn achterlijf en die moet eruit!!' protesteerde James Hond in hondentaal. Het klonk alleen maar als waf!-rwaf!-waf!-rwaf!! James begreep het wel en rende alsmaar vlugger door. De krokusvakantiegangers en –gangsters keken grinnikend toe.

Toen James en James Hond buiten adem de Penseelstraat bereikten, gebeurde het onvermijdelijke. Meneer Olvarit keek verbijsterd toe hoe James Hond een fraaie drol uit zijn lijf perste en die netjes op het trottoir neerlegde. Dat gebeurde ter hoogte van Alle Winden, huisnummer 34, alwaar de dure heer Olvarit woonachtig was.

Twee dagen later zat er een briefje in de bus. Op de enveloppe stond: Villa Puinhuyze, vierde swiete, aan Jorre Morrie. In de rechterbovenhoek was een postzegel getekend. Nieuwsgierig scheurde Jorremorrie de enveloppe open. Het was een briefje van James. Het begon zeer onbeleefd, maar daarna werd het weer leuker.

Hoi there!

Zeg, had je diarree misschien toen je op de dijk zo vlug wegliep? Had je je kakzakje vergeten? James Hond moest plotseling ... nou, voortaan neem ik dus een schijtzakje mee. Weet je wat er nog gebeurd is? Mijn hond legde zijn kunstwerk dan neer vlak voor het huis van de lieveheersbeestjesman, weet je nog wel? Die woont snotverblomme in mijn eigen straat! Hij had het gezien want hij achtervolgde me tot bij mijn huis en toen belde hij aan en toen moest ik van ma natuurlijk terug om het hoopje op te ruimen. Ondertussen vertelde hij ma over de rekening van de wasserij voor zijn dure pak. Olvarit, heet hij. Ik verklaar hierbij de derde wereldoorlog aan de heer Olvarit! Mogen zijn oren wieldoppen worden!

P.S. Ma heeft die wasserijrekening natuurlijk niet betaald.

CU! James (& Hond)

Een stormachtige krokusavond in Puinduin ... geen weer om James Hond door te jagen ... of Bas ... of Fiffy ... de zee bulderde donker ... opgezweepten wolken vluchtten als een kudde bange schapen het binnenland in ... de boomkruinen in de voortuin van Alle Winden zwiëpten dronken heen en weer op hun stammen ... enkele late joggers en

wandelaars, worstelend met de wind in de straten naar de zeedijk, werden zowat teruggeblazen ... verder was er bijna geen levende ziel te bespeuren in de lichtplassen van de straatlampen ... of toch ... in de Penseelstraat bewogen zich twee geheimzinnige gedaantes voort ... lenig ... katachtig ... handig gebruik makend van de duisternis ... die hen zelfs even af en toe leek op te slokken ...

'Psstt!'

'Jaah?'

'We hebben geluk, hé!'

'Hihihi'.

'Gruizig! 't Is van yes! Hij staat buiten!'

'Ja, deftig!'

De inktzwarte Saab van meneer Olvarit stond netjes glanzend op het oprijlaantje geparkeerd. Hoe kon een dure heer zo verstrooid zijn! Met zo'n weer! Of moest hij er misschien nog op uit? De garagepoort was dicht. Omzichtig slopen James en Jorremorrie dichterbij. Aan de overkant van de straat en bij de burens waren de meeste rolluiken neer en de overgordijnen dicht. Bij Alle Winden brandde alleen een flets lampje aan de voordeur. Op het laantje was het donker. Even omkijken ... niemand te zien ... een kort spurtje met gebogen lichaam ... en de twee sluiperds hurkten met bonzend hart tussen de auto en de heen en weer zwiepende struiken van Alle Winden. Hier was het aardedonker.

'Hei, ben je er?'

'Jaja. Au!'

'Wat is er?'

'Ik kreeg verdorie een por in mijn ribben van een wioldop. Dat was ik even vergeten'.

'Luister. Plan A: jij neemt deze kant hier; ik de andere. Heb je je schroevendraaier wel bij je?'

'Ja'.

'Goed. Plan B: bij onraad laten we alles vallen en spurten we weg, ieder naar zijn huis. O.k.?'

'Okidoki. Heb jij een schroevendraaier?'

'Jaja. Hou je wioldoppen maar gereed'.

James en Jorremorrie ritsten hun jas open. Even leken ze op ridders in harnas: aan weerskanten van hun ribbenkast zat een wioldop uit de kunstcollectie van Jorremorrie.

'Voilà. Ik tel af. Op 23: actie!'

'Waarom 23? Waarom niet op 3? 1 – 2 – 3?'

'Het is eens wat anders. Heb ik geleerd van het toneel. 21 ... 22 ... 23 ... Oké?'

'Eh ... ja'.

'Hou je klaar'.

De nachtridders hielden hun wioldoppen in de ene hand en hun schroevendraaier in de andere hand gereed. Een laatste controle ...

'21 ... ', fluisterde James.

'22 ... '.

'22 ... ', fluisterde Jorremorrie mee.

'23!'

De scharrelkinderen kwamen in beweging. Terwijl binnen de heer Olvarit nietsvermoedend met een sapje in zijn hand naar het televisiescherm zat te staren, voorzagen buiten twee schimmen, beschermd door het tempeest en de duisternis, zijn mooie zwarte wagen bliksemsnel van een viertal kunstwerken. Vooral die ene schim leek bijzonder handig met een schroevendraaier en wioldoppen. In een mum van tijd was het zaakje geklonken. Even later spoedden twee onzichtbaar geharnaste gedaantes zich

naar huis, terwijl de zee donker bulderde en de stormwind alle brave mensen uit Puinduin binnen hield.

‘Hé, Jorremorrie!’ riep Nelle van uit de woonkamer. ‘Ben je er eindelijk? Waar bleef je zo lang? Het is toch geen weer om een hond door te jagen!’

‘Jawel, Nelle!’ riep Jorremorrie terug, terwijl hij vlug zijn aanwinsten onder zijn bed schoof. ‘James en ik hebben de hond meegenomen voor een avondkakje. Je weet wel: die nieuwe ...’

‘Kan dat niet wat vroeger? Je kan nu verdorie zo de zee in waaien zonder dat iemand het merkt!’

‘Maar dat is pas gezellig!’

‘O ja? Kijk: de ramen buigen onder de stormwind. Straks krijgen we nog scherven en zeilen er dakpannen door de lucht die de mensen onthoofden. Noem jij dat gezellig?’

‘Ik kom, Nelle! Kijk je weer teevee?’

‘Ja’.

Even later plofte zoon Jorremorrie naast ma Nelle neer in de sofa. Even keek ze hem onderzoekend aan.

‘Heb je een liefje misschien?’

‘Maar nee!’

‘Je hebt weer dat wieldoppenglimlachje op je gezicht’.

‘Een kunstenaar werkt graag ’s avonds’, knikte Jorremorrie. ‘Ik vind meer inspiratie voor mijn kunstwerken als ik in het donker een luchtje ga scheppen’.

‘Schep maar niet te veel op, Picasso. Chips?’

‘Ja. Zappen we nog wat?’

‘Hier’, zuchtte Nelle. ‘Het is toch allemaal dwaas gedoe en dom gejoel op die treurbuis. Is er nog iets?’ Ze gaf hem het knoppenbakje.

‘National Geographic en chips. Dat is een goeie combinatie. Wist je dat haaien een soort van elektriciteit gebruiken om de smaak van hun prooi te controleren en dat vleermuizen stekeblind zijn zodat ze ...’

‘Maar dat zijn toch ijsberen, Jorremorrie, kijk: het gaat over ijsberen’.

‘Tja, gelukkig hebben we nog chips’.

Een halve dag lang reed de heer Olvarit, vroeger kaki, nu grijs, op vier verschillende bewegende moderne kunstwerken rond. Zijn zwarte automobiel geleeke op een kleurrijk speelgoedtreintje uit Tjoek-Tjoek. Waar hij passeerde, bleven de mensen staan. Ze wezen naar zijn auto en lachten. Pas toen hij omstreeks halftwaalf de traiteurzaak Het Gloeiend Fornois verliet met een bakje kwartels in rode-wijnsaus plus aardappelpuree, viel zijn mond van verbazing open. Er kon zo een gebraden duif in vliegen.

‘Wel snotver ...’, mompelde hij dan. Hij werd in één klap zo rood als een kilogram tomaten.

‘Mijn ... Wie ...’. Bijna belandde zijn middagmaal in de goot.

‘Wie ... Mijn ...’. Twee keer liep hij opgewonden om zijn dure auto heen. Tweemaal vier is acht. Acht keer zei hij:

‘Wel snotverdesnotver ...’.

Met zijn knalrode hoofd speurde hij dan de Moeskopperijstraat af. Wie...? Enkele mensen hielden verbaasd halt. Ze staarden naar zijn wieldoppen. Sommigen lachten; anderen fronsten bedenkelijk hun wenkbrauwen. Plotseling ging de deur van Tjoek-Tjoek open. Tingelingeling! De winkelier met het pompoenhoofd verscheen. Hij monsterde meneer Olvarits auto, kuchte, plantte zijn handen in zijn zij en zei: ‘Wel, meneer, hello again! Rijdt u nu zélf al met een speelgoedtrein? Dàt is pas goeie reclame voor mijn zaak!’

'Maar ...', deed meneer Olvarit. 'Maar ... potvolkoffie: dat zijn ... dat is ... hoe lang ... wanneer ...'. Verder kwam hij niet. Hij raakte gewoon niet meer uit zijn woorden. Hij rukte een portier open en bonjourde zijn middagmaaltje naar binnen. Nijdig knalde hij het portier weer dicht.

'Schorremorrie!' riep hij dan. 'Straatbendes! Ze moesten ze ...'.

Ondertussen stopten nog meer bewonderaars. De Tjoek-Tjoekman bekeek de wioldoppen nu ook nauwkeuriger. Alle vier waren ze met de felste kleuren en de gekste tekens beschilderd.

'Uw auto, meneer, is getatoeëerd, zou ik zo zeggen', zei hij dan. 'Hier is een groot kunstenaar aan het werk geweest. En, kijk: zijn het uw wioldoppen wel? Eentje hangt er half bewusteloos uit. Die ga je onderweg verliezen. Zou zonde zijn van de kunst!' Meneer Olvarit keek scherper toe. Hij werd nu zowat purper.

'Wel potverdesnotverde ... Dat zijn de mijne niet!'

'Nee hé?'

'Iemand heeft die vervangen! Wanneer ...'. Wanhopig keek de heer Olvarit in het rond. Ook de baas van Het Gloeiend Fornuis kwam er nu bij.

'Hoe lang ben ik binnen geweest?!' blafte Olvarit.

'Eh?'

'Binnen, bij u!'

'Ah ... eh ... drie minuten, meneer?'

'Ja, precies. Eh ... in die tijd ...'.

'Dat moet dus vroeger al gebeurd zijn, meneer. We zouden toch iets gemerkt hebben, hé. De wioldoppen zijn zeker ook verwisseld?'

'Ja. Nee. Ja, bedoel ik'.

'Die mag zo naar het volgende autosalon', grinnikte een omstander. Olvarit keek de man kwaad aan. Waren zijn ogen kogels geweest, dan was er een dodelijk slachtoffer gevallen.

'Tja', deed de Tjoek-Tjoekwinkelier. Hij krabde zich over zijn schedel.

'Tja', zei ook de Gloeiend-Fornuisman. Hij haalde zijn schouders op. Op dat ogenblik, toen ongeveer al twintig Puinduiners om de gekke Saab heen hadden gelopen, kwam Nelle aanfietsen in de Moeskopperijstraat. Ze trok ijlings haar remmen dicht, omdat ze dacht dat er een ongeluk gebeurd was. Die remmen protesteerden zo hard dat iedereen even omkeek.

'O, sorry. Niemand gewond?' vroeg ze, terwijl ze met haar voeten over de grond peddelend haar fiets dichterbij stuurde.

'Nee, maar ...'.

'O! O!', deed Nelle dan. Weer keek iedereen verbaasd even op. Bijna ging Nelle met haar stalen ros tegen de vlakke. Met ogen als soepborden staarde ze naar de kunstwielen van de heer Olvarit. En plotseling begonnen er pretlichtjes in die ogen te glinsteren.

'O ...', deed ze weer. 'O ...'.

'Vindt u dat misschien grappig, dame?' blafte Olvarit. 'Ik anders niet, hoor! Wat is hier eigenlijk aan de hand in Puinduin? In amper een week tijd spuugt een onverlaat zomaar op mijn schoen, besproeit een andere hufter me diezelfde minuut van kop tot teen met slijk en nu ... nu ... nu dit!'

'Maar dit is schilderkunst, meneer!' klonk het opeens ergens van tussen de omstanders.

'Hahaha!'

Het gezicht van de heer Olvarit was nu ook echt schilderkunst. Het vertoonde alle tinten van rood.

'Ik eis een onderzoek!' riep hij. 'Ik rij recht naar het politiebureau! Opzij, mensen. Laat me door!'

'Jaja man, al goed!' De Tjoek-Tjoekwinkelier en de Gloeiend-Fornuisman gingen grinnikend weer naar binnen. De nieuwsgierigen dropen af. Ook Nelle reed geheimzinnig glimlachend en dansend op de trappers weer naar Puinhuyze, nog één keer omkijkend naar het kleurrijke vehikel.

Vierhoog trof ze James en Jorremorrie aan. James kwam de collectie van zijn kersverse vriend aanvullen met twee wioldoppen van een Saab. Ze schrokken zich een hoedje toen Nelle plotseling achter hen in de kamer opdook: ze hadden haar helemaal nog niet verwacht en op Jorremorries bed lagen de vier blinkende wioldoppen van de heer Olvarit.

'Aha, zozo: twee heren autokunstenaars!'

'Ah ... o ... '

'... Dag eh ... dag mevrouw Nelle ... '

'James is hier ... ', zei Jorremorrie. 'Dat is hier eh ... James'.

'Jaja, dat zie ik wel. Ik zie twee armen, twee benen, een hoofd, dat moet James zijn. Zeg, gaan jullie oorlog voeren?'

'Eh?'

'Jullie schilden liggen toch al gereed, merk ik?'

'Eh ... haha ... '

'Jullie moeten er nog oorlogskleuren opdoen'.

'Eh??' De ogen van de twee spitsbroeders werden nu zo groot als wioldoppen. Oorlogskleuren?!

'Ja, kijk niet zo beteuterd. Daarnet zag ik in de stad een felbeschilderd oorlogsvoertuig. Nou: alleen de wielen dan. Dat moet zeker de allernieuwste mode zijn. Hoewel ik denk dat meneer Olvarit niet zo'n modegek is, hih!'

'Eh ... '

'Ja ... '

Jorremorrie en James keken elkaar een beetje wanhopig aan. Nelle draaide zich om en verdween onzichtbaar grinnikend weer uit de kamer. De kornuiten bleven een tijdlang sprakeloos op het bed tussen de wioldoppen zitten.

'Zijn we nu betrapt?' vroeg James dan.

'Nou ... nee ...', aarzelde Jorremorrie, 'alleen maar eh ... ontdekt. Nelle weet natuurlijk wel dat ik wioldoppen verzamel en dat ik die beschilder. Ze weet best wel ... '

'Plaagt ze ons?'

'Tja ... '

'Je hebt een goede moeder. Eigenlijk is ze meer een oud meisje, hé. Ik wil er ook zo één'.

'Ja, Nelle valt best mee'.

'Ik zou nooit twee ongelijke sokken mogen dragen van de mijne'.

'Hé ... !'

'Jaja, heb ik al wel gezien. Jasmien moest er hard om lachen'.

'Heb je dat dan aan je zus verteld?'

'Aan iedereen thuis'.

'Dat is eigenlijk de schuld van de wasmachine. Die ligt gewoonlijk helemaal in de knoei'. James knikte begrijpend.

'Machines en moeders hé', zei hij. Toen namen ze hun zakdoek, spuugden even op de kersverse wioldoppen en begonnen ijverig als moeders te wrijven.

Op ongeveer hetzelfde ogenblik boog ook de heer Olvarit zich, gewapend met emmer, spons, borstel, vod en allerlei pulletjes, over een viertal wioldoppen. Dat was zeer tegen zijn zin: hij liep absoluut niet graag rond in werkkiel én het waren niet eens zijn eigen

wieldoppen. Ondertussen was het in zijn hoofd al zo druk als in een flipperkast: de vragen en de scheldwoorden flitsten heen en weer.

Welke onverlaat had hem deze poets gebakken?

Eigenlijk: viér poetsen?

En moest het niet zijn: onverlaten, meervoud?

Nou: straatbende? Een verzameling schorremorries?

Waarom was het gebeurd? Met zijn dure wagen? Er reden toch nog vehikels rond in Puinduin?

En wanneer had dat janhagel toegeslagen?

En zouden ze nog eens durven ... !? O nee!!

Het zweet brak de heer Olvarit uit bij de gedachte dat al zijn poets- en wrijfwerk tevergeefs zou zijn. Ze zouden toch niet opnieuw toeslaan? Hij poetste zowat door de wieldoppen heen. Je werd even stekeblind als je je gezicht erin spiegelde.

'Bah: kunstwielen', gromde hij. 'Kunst-wie-len. Alsof mijn wagen een rijdende expositie is. Ik reed potjandorie op kunstwielen! Puinduin gaat om zeep. Er lopen te veel vreemde vogels rond: kunstenaars, straatschorem, gekken, nou: artiesten. Misschien moet ik wel een reis boeken voor deze zomer, ver weg van Puinduin. Dan laten ze me met rust. En het regent hier toch altijd in dat kouwelijke apenland. Of koop ik een waakhond? Bah, nee. Zo'n foeilelijke blafmachine kan ik missen als kiespijn'.

Terwijl een aantal mensen in de skilanden hun botten braken, voelden de thuisblijvers de kriebels van krokus: stilletjes aan begonnen ze hun zomerreizen te boeken. Het werd beduidend drukker in de reisbureaus. Ook in het kantoor waar Nelle werkte, gonsde het van de bedrijvigheid. Veel Puinduiners wilden in de zomer enkele dagen of weken weg van hun stadje aan de zee en zijn toeristen. Om dan ergens anders op de wereld nog meer toeristen tegen het lijf te lopen. En zo, op een druilerige krokusnamiddag, stond plotseling de heer Olvarit voor Nelle.

'Ah ... eh ... meneer', zei ze. De meneer kneep even zijn ogen tot spleetjes. Kwam dat door de sigarettenrook van de twee andere bediendes of wou hij haar scherper bekijken omdat hij haar meende te herkennen?

'Juffrouw ... Goiedag ... Of eh ... mevrouw ... '.

'Dag eh ... meneer Olvarit'.

'O, kent u mij dan?'

'Eh ... gewoon ... uw naam. Iedereen in Puinduin kent u toch, hé?' Meneer Olvarit krulde zijn wenkbrauwen ietwat verbaasd. Daarna werden zijn ogen weer heel even spleetjes. Herkende hij haar misschien?

'O,' zei hij dan, 'is dat zo, juffrouw?' Dat klonk een beetje dreigend. Daarom zei Nelle doodgewoon: 'Puinduin is niet zo groot, hé. Iedereen kent er iedereen. Wie wandelt bijvoorbeeld al niet eens op de dijk hé'.

Olvarit knikte, terwijl hij zijn mond pruilde.

'Daarom ga ik deze zomer weg. Ik ben de afgelopen dagen het voorwerp geweest, eh ... het onderwerp geweest van diverse aanslagen. De maat is vol. Ik breng de zomer ergens anders door, weg van de regen, weg van de wind, weg van de hondendrollen, weg van die verrekte dijk, weg van ... van ... nou ... '.

'Wil u naar een land met warme, zuidse kleuren?' vroeg Nelle fijntjes. 'Of hebt u liever een bruisende stad met musea vol met moderne schilderkunst?' De mond van de heer Olvarit viel een beetje open. En nog een beetje verder.

'Bedoelt u daar iets mee, dame?'

Dame!

Net op dat ogenblik passeerde een dronken trosje ballonnen door de straat, opgejaagd door de vaart van voorbijrijdende auto's. Ze maakten gekke buitelingen. Het duurde een tijd voor ze uit het zicht verdwenen waren, want ze zwierden vooruit-achteruit zoals in de Echternacher Springprocessie.

'Eh ... nee', zei Nelle dan, terwijl ze glimlachend naar buiten keek. Ook meneer Olvarit bekeek met gefronste wenkbrauwen het tafereel. Hoofdschuddend draaide hij zich weer om.

'En welk land had u in gedachten?' vroeg Nelle. 'Op uw leeftijd zal dat Legoland niet meer zijn, zeker, haha!'

'Haha', lachte Olvarit groen. En toen verklaarde hij plechtig:

'Zwitserland. Ik wil naar Zwitserland: zijn bergen, zijn rust, zijn stilte, zijn...'

'Jaja ... ', fluisterde Nelle, zonder haar lippen te bewegen.

De heer Olvarit geloofde zijn eigen ogen niet toen hij even later op de parkeerplaats zijn slot open klikte. Hij stapte niet in, maar beende verbijsterd als een struisvogel om zijn mooie inktzwarte wagen heen. En nog eens. Wat zag hij tot zijn ontzetting? Op elk wielpod stond, telkens in een andere kleur, een geheimzinnig teken.

Vooraan links ☺

Vooraan rechts :-}

Achteraan links ;-)

Achteraan rechts :-O

Krokus? Tijd voor kleuren!

'Welgodsamme ... wat voor de duivel ... ', mompelde hij. Hij was zo verbaasd dat hij vergat boos te worden. Wat waren dat? Morsetekens? Wachtwoorden? Geheime codes? En toen hij ietwat van de vier verse verrassingen bekomen was, en zich omdraaide, keek hij recht in de ogen van twee jongens, een meisje en ietsje lager in die van een hond. Ze hadden ieder een emmer, een spons en een zwabber bij zich. Weer van die schooiende scharrelkinderen, verhip.

'Auto wassen, meneer?' vroeg James. 'We schrapen ook de hondenpoep van de banden'.

'En we doen het heel grondig', zei Jasmien.

'Het is voor een goed doel', vervolgde Jorre Morrie. 'De Duinschool dankt u. Vijf euro en uw karretje ziet er weer kraaknet uit'.

De heer Olvarit zuchtte eerst diep. Dan knikte hij bijna onzichtbaar. Zijn gezicht werd afwisselend rood en paars. Daarbij staarde hij zo ver in de verte, dat hij in Zwitserland uitkwam.

Krokus? Tijd voor een kleurtje!

DEEL TWEE: JOCHEN & JASMIEN

Vijf over vijf, ergens in de eenentwintigste eeuw. In villa Perlefina in de Puinduinse Anjelierenlaan was het zo stil als op de maan. Alleen als je je oren spitste, drong het rinkelbelkabaal van het schoolpiekuur tot hier door. Villa Perlefina was een oase van groen en bruin. In de tuin lispelde de wind in de boomkruinen. In huis was het bladstil, op het tikken van de staande klok na. Achter in de tuin lag de gevlekte hond Pavlov kwijlend aan zijn ketting te suffen. Hij was al zo oud als de straat waar hij woonde, en eigenlijk helemaal niet gevaarlijk. Van de meeste villahonden kon je dat laatste niet

zeggen. Die ketting belette hem te verdwalen in de uitgestrekte tuin voor, naast en achter villa Perlefina. Hij had zo veel vlekken op zijn huid dat het leek alsof hij hevig ziek was. Maar Pavlov had noch de mazelen, noch de windpokken. Hij had alle pupziektes al gehad. Hij was alleen maar een bejaarde, vermoeide, gevlekte viervoeter met een Russische naam. Hij woonde al jarenlang aan zee en had dus behoorlijk veel frisse lucht opgesnoven in zijn hondenleven. Pavlov mocht dan al oud zijn, zijn dromen waren wel nog altijd zo rood als de vitrine bij slager Hennebel in de Lentestastraat. Het bord aan het ijzeren toegangshek was dus een waarschuwing die je rustig in de wind kon slaan: **HIER WAAK IK! OPGEPAST: GEVAARLIJKE HOND.**

Hij blafte alleen nog als de andere viervoeters uit Puinduin aansloegen bij volle maan. En dan nog: blaffende honden ... Maar in de sjeke Anjelierenlaan was hij de enige die een hondenleven leidde. De rest van de bewoners bestond uit mensenvlees. En wie zou het in zijn hoofd halen dat zware hek open te duwen? In het muurtje ernaast zaten een brievenbus, een belknop en een parlofoon. Op de brievenbus stond: **WEER OF GEEN WEER, ALTIJD WELKOM.** En eronder: **KLEP DICHT VOOR RECLAMEDRUKWERK.** Onder de belknop vond je het huisnummer: 21A. Soms schoof het hek van villa Perlefina vanzelf open, nadat een deftige heer of een dure dame een wachtwoord in de verrespreker had gemompeld. Maar dan moesten de bewoners natuurlijk wel thuis zijn.

Die valavond was villa Perlefina niet helemaal onbewoond. De mannelijke ouder en de vrouwelijke ouder van het enig kind Jochen waren uit werken in de firma waar ze beiden zelf de baas van waren. Jochen was dus een heus sleutelkind. Hij was de trotse bezitter van een sleutelbos waar velen jaloers op waren. Na schooltijd stond hij stevig op eigen benen. De wereld van quick lunch, bickyburger, patat, broodje-ongezond en andere snelle vette happen had voor hem geen geheimen meer. De voorraden blikjescola, grenadine en drinkyoghurt vulde hij zelf aan. Hij kende de koelkast als zijn broekzak. Maar Jochen mikte ook andere grotemensendingen in zijn wagentje in de C&P, het warenhuis Centen & Percenten, want na zevenen maakte zijn pa er vaak nog een lekker, warm potje van. Dat was zijn hobby. Tot groot geluk van Jochens ma natuurlijk. Ja, eigenlijk was zoon Jochen zo'n beetje een scharrelkind.

Het was al iets over vijven. Vanavond was Jochen nog meer sleutelkind dan anders. Hij stond namelijk heel geconcentreerd door het sleutelgat van de voordeur te loeren, in de grote hal met de hertenkopkapstok aan de muur. Ginds aan het hek gebeurde immers iets vreemds. Hij geloofde zijn eigen ogen niet: tussen de spijlen stak het hoofd van een meisje. Er was langer haar aan een kant van dat hoofd, zoals je bij filmdiva's wel eens zag. Achter en naast haar stond een groepje van zes. Jochen kende er niemand van. Enkelen zagen er wat ouder uit dan hijzelf. Ze kwamen waarschijnlijk van die andere school bij het zwembad. Een ervan keek af en toe op zijn polshorloge. Hij telde ook hardop de seconden af. Dat merkte je aan zijn lippen. Een ander sloeg af en toe aan het ... blaffen, gek genoeg. Jochen fronste zijn voorhoofd. Vreemd was dat. Wat zou er nu gebeuren? Zouden ze het hoofd van de jonkvrouw afhakken? Liepen ze weg om verstopperijtje te spelen? Was het een proef om bij een club te mogen? Jochen richtte zich op en rekte zich even uit. Dan kromde hij zich weer als een vraagteken. Aha! Daar gebeurde wat. Er kwam beweging in het groepje ... maar niet in de jonkvrouw. Het meisjeshoofd bleef gekneld zitten tussen de spijlen. Het kon er niet meer uit! Er werd getrokken, geduwd, gewrongen. Oei, straks knakte het nog af, als een te zware pompoen van zijn te dunne stengel. Dat zou jammer zijn; het was zo'n prachtexemplaar. Het meisje spartelde en traptte. Ze maakte zwemgebaren, maar er

was geen water. Opgewonden stemmen drongen tot in de villa door. Arme meid. Jochen twijfelde. Reeds greep zijn hand naar de deurknop. Kon hij de reddende ridder zijn? Maar dan grinnikte de sleuteljongen hardop. Hij liet de deurknop weer los. Het was een leuke pauze in dat stomvervelende huiswerk. Breuken, daar brak je alleen je hersenen mee. En taalbeschouwing was uitgevonden om van kinderen lijdende voorwerpen te maken. Aan het venster gaan loeren durfde Jochen echter niet. Als ze hem ontdekten ... Bewegende gordijnen konden je snel verraden.

Spookhuis Perlefina had dus een meisje in zijn web gelokt. Het enorme losgeld moest in goudstaven worden betaald aan de heer Jochen baron Blauwbaard, admiraal van de Zilveren Vloot op de Moordzee, maar even hier uitblazend in de Anjelierenlaan 21A in het badstadje Puinduin. Let wel: de goudstaven moesten dikker zijn dan de spijlen van het hek voor het spookhuis. En daarna, na de vereffening, zou de heer baron in het huwelijk treden met de bevrijde jonkvrouw. Op hagelwitte paarden zouden ze dit dorp verlaten en de grote plas oversteken. Samen leidden ze daarna een lang en gelukkig leven. Ook kregen ze vele kinderen, waarvan het haar aan een kant een ietsepietsie langer was dan aan de andere kant van het hoofd, zoals bij sommige filmdiva's. Het groepje durfnieten droop nu af. Grote gribus! Lieten ze haar in de steek, die huffers?! Dat waren toch geen riddermanieren! Weer tastte Jochens hand naar de deurknop. Ach, nee. Toch maar niet. Het gevangen meisje riep hardop alle zes de namen door elkaar. Er zaten ook scheldwoorden bij. Het leek wel een dondersong van de oude speenvarkengroep AC/DC: 'Delfien! Stomme trien! Purdy! Björn! Bangerik! Jefrem! Jefrem! Ine! Schijtbroeken! Fiene! Ine! Liza! Help!! Ine!! Fiene!!' Arme, kwade meid. Jochens oog werd groter dan het sleutelgat. Hij bleef zich gezellig verschuilen. De tijd verstreek. Hij werd stram. Hoe hield zij dat ginder vol?! Uit het meisjeshoofd rolde nu de eerste traan. Pavlov de gevlekte viervoeter verroerde geen vin. Hij stak zelfs geen poot uit.

'Vreemd toch,' dacht Jochen, 'dat dat hoofd er wel in kan, maar niet meer uit. Zwellen hoofden 's avonds misschien op? Het kan natuurlijk ook door de opwinding komen dat een hoofd wat uitzet'.

Hij betastte even zijn eigen hoofd. Nou, niks opvallends. Het was een doodgewoon hoofd dat de hele dag weer had geluisterd en nu even zijn huiswerk in de steek had gelaten. O, huiswerk! Na een laatste blik op de gevangen jonkvrouw ging Jochen via de koelkast in de keuken naar de woonkamer. Maar daar geraakte hij niet. Whoeaahh!! Geschrokken hield hij halt. De huisbel rinkelde dringend. Deed hij de deur open? Stapte hij op het hek toe? Nee. Jochen bleef als een wassen beeld stilstaan. Ook toen die bel nog vijf keer door het huis schalde. Hij volgde de orders van zijn ouders op: 'Niet opendoen, voor niemand. Als ze iets willen, moeten ze maar terugkomen, als we thuis zijn'. Maar ... vijf keer! Het was misschien heel dringend? Toen het weer rustig werd, sloop hij terug naar de voordeur. Door het sleutelgat zag hij nu een wemeling van blauw en oranje: politie en brandweer. Het hek was half geopend. Jakkas! Zijn hart bonsde nu ook als het drumstel van AC/DC. Zijn gesperde oog filmde alles. Een agent duwde een meisjesfiets in een combi. Het hoofd zelf werd door enkele spuitgasten weer heelhuids van tussen de tralies gehaald. Hoe deden die dat? Bruine zeep? Het leek inderdaad alsof ze haar hoofd een wasbeurt gaven. Af en toe keek iemand nog eens in de richting van de villa. Dan verdween iedereen. Jochen haalde diep adem. Even later boog hij zich weer over zijn huiswerk, na een omwegje via de koelkast. In de tuin legde Pavlov zijn oude kop op zijn voorpoten en duwde in gedachten de deur van slagerij Hennebel open. De bel was stuk en er was geen levende ziel in de winkel. Wat had hij weer geluk. De bloedworst lag er zo voor het grijpen.

Waar bleef die dekselse Jasmien nu toch weer? Het was al bijna kwart voor zes. Anders was ze rond vijf uur thuis, elke dag. Er is al zo veel lawaaierig kindervlees in de straat gepasseerd ... maar geen Jasmien te zien. Pa stond zich buiten op het trottoir op te winden. Ma loerde om de haverklap door het erkerraam. Daar had ze een panorama over de Penseelstraat. Ze werd erg ongerust. Ze dacht altijd het allerergste. Vooral omdat ze nog niet zo lang in Puinduin woonden.

'Waar blijft ze toch?' mopperde ze, toen haar man weer binnenkwam.

'Ja, 't is al bijna zes uur!' knorde die. 'Kijk: het kort journaal gaat zo beginnen'.

'Zag je haar dan niet aan de poort van de school, James? Haar klas?'

'Nee, de derdejaars hebben een andere poort. En misschien heeft ze straf en moet ze nablijven?' opperde broer James.

'Dan moet die rotsch... die school ons opbellen, potverdorie! We weten anders van niks en maken ons doodongerust!'

'Bel zelf eens op', stelde ma voor. 'Ik mag er niet aan denken dat ... Heb je al een ambulance gehoord?'

'Op dit uur is daar toch niemand meer'.

'Leraressen blijven soms ook wel eens na, hoor'.

'O? Dat zou dan een negende wereldwonder zijn. Ik geef haar nog vijf minu...'. Toen rinkelde plotseling de telefoon. Ze schrokken op. Op zulke bange ogenblikken klonk telefoongerinkel als een alarmschel. Pa griste de hoorn van het toestel. Een lelijk vaasje met een jasmijn erin sneuvelde hierbij.

'Ja?!' riep hij, bijna snauwend.

'Bij Daelman?' vroeg een verre neusstem.

'Jaja, Daelman, daar spreekt u mee. Wie is ...?'

'De vader van eh ... Jasmijn Daelman?'

'Ja, ja. Néé: Jasmién. Jasmién is het. Is er iets...?'

De schrik sloeg het drietal om het hart. Pa at de hoorn zowat op. Ma en James stonden met ogen als schoteltjes toe te kijken. James beet een nagel stuk. Ma fronste haar voorhoofd.

'Neenee, niks ergs, hoor', zei de neusstem dan. 'U spreekt met adjudant Vandevelde van de stedelijke brandweer Puinduin'.

'Brandweer!' siste pa vlugvlug tegen ma. Die sloeg haar handen voor haar mond.

'Staat mijn dochter in brand!?' loeide hij dan in de hoorn.

'Nee!' blafte de adjudant verbouwereerd terug. Hij hield zijn eigen brandweelhoorn nu zo'n halve meter van zijn oor vandaan. Wat een gekke man was dat daar aan de andere kant!?

'Ze is eh ... ze zat vast ... vast met haar hoofd. Maar weest u niet ongerust: ze is niet gewond, ze is niet aangerand, er is geen bloed bij, geen blikshade en ze leeft nog helemaal', ratelde adjudant Vandevelde dan in een keer door. 'Uw dochter is ... '.

'Wat? Waar? Wanneer?' riep pa Daelman.

'Ze is nog héél!' rapte hij dan tegen ma en Pieter. Ma zakte zuchtend op een stoel neer. 'Er is niks aan. Maar ze zit ergens ... zat ergens ... vast, zeggen ze. Verdorie, ... wat... '.

'Meneer...!'

'Wat? Waar? Wan ...', herhaalde hij dan zenuwachtig, door het geroep van de adjudant heen.

'LUISTER MENEER', zei die dubbel hard. 'We werden opgebeld, we: dat is wij, de stedelijke brandweer van alhier te Puinduin, we werden dus opgebeld door onze

collega's de politie van Puinduin. Tussen de spijlen van het hek van de villa Perlefina in de Anjelierenlaan nummer 21 A werd door agent Vermassen een hoofd aangetroffen, toebehorende aan een meisje van veertien van het vrouwelijke geslacht. Let wel: het lichaam van dat meisje was er tevens. Even verderop lag een ongeschonden fiets. Uit het betreffende hoofd biggelden tranen. De hierboven vermelde persoon luistert naar de naam Jasmien Daelman. Naar verluidt had ze een weddenschap aangegaan met enkele vrienden. In ruil voor een cd van de popgroep Korn zou ze haar hoofd door de spijlen van het hek wurmen en dit aldus voor de duur van zestig seconden. U moet ook weten dat daar een gevaarlijke hond aanwezig is. Dat is op een bord aan het hek aangekondigd'.

'Ai ai ai!', riep pa. 'En dan, adjudant?'

'Geen nood, uw dochter bevindt zich nu heelhuids bij ons in het arsenaal. Momenteel doet zij zich te goed aan een kop chocolademelk, voor de doorstane emoties. Straks spoelt zij in de douche de bruine zeep uit haar haren weg. Eh ... aan de fiets scheelt niets. Die hebben we ook medegebracht. Waar die bende durfnieten en zichzelf dus helemaal geen rekening mee hielden, is dat door de opwinding van de weddenschap én het gevorderde uur Jasmien's hoofd is gaan zwellen. Er was dus geen weg terug. Elk menselijk hoofd is na zestien uur ietwat voller en dikker dan overdag. Vooral dat van schoolgaande kinderen. Dat begrijpt u, neem ik aan. Zo'n hoofd is omstreeks zestien uur al aardig volgepropt met kennis'.

Pa Daelman knikte stom en bekeek James' kop even. Tja.

'Een cd van de popgroep Born?' vroeg hij dan. Hij duimde geruststellend naar ma.

'Eh ... Korn of zoiets', verbeterde de adjudant. 'Born is een film denk ik. Uw dochter Jasmijn, pardon: Jasmien, zou dus een minuut lang die dolle hond trotseren voor een ceedeetje van een bende schreeuwlelijkerds. Maar die hond lag aan de ketting, haha! Sorry. De deugnieten konden dat niet zien. Er was ook niemand thuis in villa Perlefina. Na enkele mislukte paniekpogingen om het hoofd van uw dochter na de bewuste minuut te bevrijden, was iedereen foetsie natuurlijk. En daar stond ze dan: vastgekluis-terd. Tja ... het lijkt inderdaad meer op een scène uit *Scream*, als je 't mij vraagt. Nu, gelukkig passeerde in de Anjelierenlaan een politiewagen. Agent Vermassen trof toen de persoon Daelman Jasmien aan. Op haar rug kleefde een briefje waarop stond: *Jasmien-Jasmien-Jasmienst*. Een duistere boodschap, meneer, die wij inmiddels naar de prullenmand hebben verwezen. Vast het werk van een van die bengels. Toen wij opgebeld werden door hogervermelde agent, zijn wij, de brandweer ter plaatse afgestapt en hebben uw dochter bevrijd. Komt u haar nu ophalen? Een zeer mooi meisje, tussen een paar haakjes. Haar fiets staat hier ook'.

'Onmiddellijk', bromde pa Daelman. Hij mikte de hoorn op het toestel en vertelde zijn huisgenoten het gekke hekkenverhaal. Ma schudde haar hoofd. James proestte het uit.

'Korn!' riep hij uit. 'Groepje speenvarkens voor ouwe sokken!'

'Maar kind toch!' riep pa. 'En dat voor een veertienjarige!'

'Ja, waar zat je verstand toch?!' foeterde ma.

'Tussen de spijlen van een hek', mompelde broerlief James.

'Het was toch gewoon maar een weddenschap? Ieder nieuw kind ... eh ... nieuwe leerling op school moet ... moet ... eh ... zoiets ... wel, moet zoiets durven', protesteerde Jasmien.

'Nieuw kind?! Je bent veertien potverdorie!'

'Maar we waren doodongerust! En die hond had toch eens moeten... Stomme weddenschap!'

'Maar dat suffe beest lag aan de ketting!'

'Wisten jullie niet!'

'Pff ... '

'Voor een onnozel ceedeetje ... welwelwel toch. En wie waren die anderen? Je kent ze nog maar enkele weken! En wat deed dat briefje op je rug?'

'Gewoon, vrienden uit de klas. Een nieuweling op school moet altijd eerst zoiets doen. Daarna heb je vrienden. En dat briefje was een grapje. Altijd heb ik pech. Weet je wat? Ik verander mijn naam. Ik word Jasmien Dertien. Het is mijn rugnummer als superpechvogel. Nooit valt eens iets mee. Ik ben geboren voor het ongeluk. Andere kinderen spaken toch ook wel eens iets uit?'

'Mooie vrienden hoor', zei ma.

'Hou je maar kalm', bromde pa. 'En kom in het vervolg op tijd thuis, begrepen, miss Dertien?'

Jasmien Dertien knikte en zweeg. Het was beter geen slapende honden wakker te maken. James verdween grinnikend naar zijn kamer. James Hond loerde door een oog naar die dwaze meid.

'Ga je mee naar Centen & Percenten?' vroeg ma de volgende zaterdag aan Jasmien. 'Ik heb nog rodekool nodig'. Ze wist dat Jasmien graag naar het warenhuis ging. En alles was nog spiksplinternieuw voor hen in Puinduin. Ze ontdekten elke dag nog nieuwe dingen. En misschien vrolijkte het Jasmien ook wat op, na die 'tegenslag' van enkele dagen geleden. C&P, voluit: Centen en Percenten, was een gezellig warenhuis in de Bronwaterstraat. Het bestond twee jaar. Af en toe kon je er een prijs winnen, want C&P zorgde goed voor zijn klanten. Omdat het warenhuis nu twee jaar jong was, waren er extra prijzen. Overal was het te lezen, in koeienletters:

HOEZEE! C&P IS ER TWEE! PIK EEN PRIJSJE MEE!

'Misschien krijg je een rodekool toe als je er twee koopt', zei ma.

'Dan moeten de we de hele volgende week rodekool eten. We zullen er als roodhuiden uitzien'.

'Heb je liever spruiten dan?'

'O èèk ... !'

Jasmien hield wel van die gezellige drukte. Elk seizoen zag zo'n warenhuis er ook anders uit: herfstkleuren, lentetinten ... Oeps! Daar botste ze met haar winkelwagentje bijna tegen een toren kattenvoer op.

'Uitkijken hoor', waarschuwde ma. 'Je loopt te dromen'.

'Maar dat voorste wiel wil altijd ergens anders heen'.

'Je rijdt veel te verstrooid'.

'Straks doe je me nog rijles volgen om met een warenhuiswagentje te rijden!' 'Zoeken we ook iets om vanavond bij de televisie gezellig op te knabbelen?' stelde ma voor. Jasmien knikte. Die dolle winkelkar leek wel behekst. Of dronken. Ze moest echt sleuren en trekken aan dat koppige ding.

Een paar winkelstraatjes verder, bij de avocado's, kiwi's en mango's, worstelde ook ene Jochen met zo'n bespookt wagentje. Hij was op weg naar de voorverpakte lekkernijen, in opdracht van zijn ouders. Die waren namelijk zelfs op zaterdagvoormiddag aan het werk. Plotseling zag hij haar. Hij stopte onmiddellijk zijn worsteling met zijn transportmiddel. Whaw: de jonkvrouw van tussen de tralies! Zomaar doodgewoon met haar koningin-moeder op boodschap! Jochen vergat eensklaps waarvoor hij gekomen was en laveerde nu als een stuntpiloot door C&P.

'Hé, wie we daar hebben', zei ma. Breed glimlachend knikte ze naar de afdeling waspoeders, waar alles witter dan wit waste.

'Joehoe! Franceska!' Van tussen de torens verblindende poeder wuifde ma's vriendin terug. Ze gooide iets in haar wagentje en kwam in de tweede versnelling aanrijden.

'Hoi! Marianne!' riep Franceska met een schorre stem.

'Dag Jasmien. Hoe gaat het met jullie? Zijn jullie het al gewoon in Puinduin? O, mijn hoofd!'

'O la la, verkouden?' vroeg ma bezorgd.

'Dag', knikte Jasmien.

'Jaja, mijn deus is verstobd'. Franceska wapperde met een lichtblauw zakdoekje. Op haar hoofd wiebelde een grappig staartje als een antenne heen en weer.

'En mijn hoofd rammelt als een pot oude spaarcenten. Mens, mens, ken je dat gevoel?'

'Het is als een fonteintje van haar', dacht Jasmien. 'Of een antenne. Daar ontvangt ze satellietfoto's mee'.

'Ach, er is altijd wat. Het is weer de tijd van het jaar, hé', zegt ma.

'Zeg dat wel. Een mens heeft toch altijd wat. Mijn keel is een vel schuurpapier'.

'Hoe gaat het met Wim?'

'Met Wim? Prima hoor. In de paasvakantie gaat hij eindelijk onze slaapkamer opnieuw behangen. Als hij tenminste weer niet ziek wordt, zoals vorige Pasen. En het jaar daarvoor. Zeg, vinden jullie de weg al een beetje hier in het stadje? We moeten toch maar weer eens afspreken hé?'

'Dat werd tijd, zeg. Hoe lang droom jij daar al niet van!? De weg, jaja hoor. We kwamen hier vroeger al op vakantie hé. En bij jullie op bezoek hé. Afspreken, ja hoor, binnenkort eens zeker? Eh ... Jasmien ... kind ... ', zei ma dan, terwijl ze zich naar Jasmien draaide. 'Kijk jij even voor de rodekool? Je vindt de weg hier wel, hé. En iets om te knabbelen, je weet wel. Ik blijf hier zolang wachten'.

'O.k., grote mens'. Het rugnummer 13 verdween al, slalommend met het stugge karretje. Ze hield helemaal niet van getater tussen ouders, ook niet als het oude meisjes waren.

'Oei!' klonk het plotseling. Een ander koerskarretje botste tegen het hare op. Dat was al goedgevuld. Er hing een jongen aan.

'Oei!' deed hij weer. 'Sorry hoor, maar mijn karretje is gek geworden'.

Jasmien bekeek de tegenligger verbaasd.

'Eh ... ja, het mijne ook. Knettergek'.

'Hoe gaat het nog met je hoofd?'

'Wablief?!'

'Je hoofd ... het zat vast tussen mijn hek ... enkele dagen geleden ... '. Dat hoofd van Jasmien kleurde nu zo rood als een kreeft.

'Eh ... o ... woon jij daar misschien?'

Jochen knikte.

'Enne ... heb je ... heb je alles gezien? Gehoord? Er was toch niemand thuis? De politie heeft ... '.

Nu werd Jochen ook knalrood.

'Ik was thuis hoor', zei hij dan. 'Maar ik durfde niet naar buiten te komen. Nou: eigenlijk mocht ik dat helemaal niet'.

'Is het een gevaarlijke hond?'

'Pavlov? Nee hoor. Hij is zelfs bang voor een biefstuk. Hij is zo gevaarlijk als een lammetje. En hij ligt aan de ketting, anders verdwaalt hij'.

Jasmien lachte. Wat een gekke gabber. En hij deed zo helemaal alleen boodschappen! Echt een scharrelkind. Hij zag er jonger uit dan veertien. Ze loerde even in zijn wagentje. Wauw.

‘Het was een weddenschap’, zei ze dan. ‘Met een paar vrienden uit mijn klas’.

‘Ja? Waarvoor?’

‘O, voor een cd. Maar eh ... het is mislukt. Ik ben voor pech geboren. Daarom heet ik Jasmien 13. Dat is mijn rugnummer’.

‘Jasmien? Mooie naam. Ik ben Jochen’.

Even zeiden ze niks: de kerel met het volle wagentje en de meid met het lege karretje.

‘Heb je altijd zoveel pech?’

‘Pff ...’. Jasmien haalde haar schouders op en schudde haar hoofd.

‘Ga je dat allemaal opeten?’ vroeg ze dan, terwijl ze naar Jochens karretje wees.

‘O nee. Pa kookt vanavond weer’.

‘Je pa?’

‘Ja. Hij is een prima kok. Hij houdt het meest van avocado’s’.

‘Dat is leuk. En je ma dan?’

‘Die eet alles op’.

‘Haha’.

‘Moet jij niks meer kopen? Er ligt nog niks in je wagentje’.

‘Eh ... daar moet ik nog over nadenken’, zei Jasmien. ‘En ik ken de weg hier nog niet zo goed, want we wonen nog niet zo lang in Puinduin’.

‘O, wil ik je helpen, Jasmien Dertien?’ stelde Jochen voor. ‘Ik ken C&P als mijn broekzak. Ik kom hier twee keer per week mijn inkopen doen’.

‘Eh ... ja’, lachte de jonkvrouw. ‘Alleszins rodekool’.

‘Rodekool? Die kant uit’.

‘Twee minuten later legde Jasmien een formidabele rodekool, tweehonderd gram hazelnoten en een pakje witte-chocola-met-rijstkorrels in de winkelkar.

‘Zo, da-ag, tot ziens’.

‘Tot ziens, Jasmien Dertien. Als je nog eens in mijn straat passeert, stop dan je hoofd niet tussen de spijlen van ons hek, maar duw op de belknop. Mijn koelkast zit altijd lekker vol. En Pavlov zal je niks doen. Misschien zie ik je binnenkort nog eens in de C&P?’

‘Dat is goed’, knikte Jasmien giechelig. Ze zocht ma weer op. Jochen keek haar na tot ze het hoekje om reed, naar een ander winkelstraatje. De verkouden Francesca spurte net weer weg met haar eigen karretje. De antenne op haar hoofd zwiepte heen en weer.

‘... groeten aan Wim!’ riep ma. ‘En neem een aspirientje!’

‘Zal ik doen! En jij aan Alex!’

‘En geluk met het behang!’

‘Jaja!’

‘Wel, heb je alles, kind?’

‘Ja, grote mens. Hazelnoten, chocola, en de kool. En ik kwam verdorie de jongen tegen die in de villa woont waar ik met mijn hoofd ...’.

‘Die zal vreemd gekeken hebben. Wil je niks anders meer?’

‘Nee’.

Jasmien keek nog eens om zich heen. Jochen was verdwenen. Tiens, waar zou die schoollopen?

Aan de kassa's was het een zaterdagdrukte vanjewelste. Iedereen wou zijn centen kwijt. Een man in een grijs pak hield alles scherp in de gaten. Hij droeg een toestelletje waarin hij af en toe iets brabbelde.

'Kijk ma: de winkeldetective'.

Ma knikte.

'Heb je beter niks mee te maken, hé'.

De kassafiles bleven overal even lang. Het ging vreselijk traag. Er kwamen ook steeds meer mensen bij. Centimeter na centimeter naderden ma en J13 hun kassajuf. Net voor ze hun wagentje een laatste duw gaven, gebeurde het! De detective in het grijze pak stapte plotseling op ze af. Ma schrok zich een hoedje. Jasmien werd in een klap vuurrood. Wat kregen we nu, jandommel!?

'MEVROUW! JONGEDAME!' riep de man veel te hard. Hij zwaaide met zijn toestelletje. Jasmien's hart begon nu wild te bonken. Had die kerel het misschien gemerkt dat ze daarstraks enkele hazelnoten uit het pakje peuterde? Door een verborgen camera? Donkerrode blossen kleurden nu ook ma's wangen. Wat moest die kerel van haar? Had Jasmien soms...?

'MEVROUW! JONGEDAME!' herhaalde hij. Met uitgestoken handen stapte hij nu op ze toe. Iedereen ging opzij. Er werd al druk gefluisterd en geknikt. Wat was hier aan de hand?!

'PROFICIAT! PROFICIAT NAMENS CENTEN EN PERCENTEN!' riep de man dan, zodat iedereen het kon horen. En plotseling was er de flits van een fotoapparaat.

'U bent de 100 000^e klant van C&P, mevrouw! Aangenaam, en gelukkigewent, van harte. Mijn naam is Smit, directeur van C&P, vestiging Puinduin, het warenhuis met de 100 000 tevreden klanten. Jaja: u bent echt de gelukkige!'

'O ... ah ... o ... ', hakkelde ma. Daar bliksemde alweer een fotoapparaat. Een reporter. 'U hebt toch geen bezwaar tegen enkele foto's, mevrouw?'

De directeur schudde ma's hand wel een halve minuut lang. En ook die van Jasmien. De 100 000e klant, wauw!, oké, ja, goed: maar nu?? Prijs? Een prijsje? Een ... een reisje? Een ijsje? Een interview voor de krant?

'En WAT heeft de dame hier ... hebben de dames hier gewonnen?!' riep directeur Smit plechtig. Hij draaide zich om en hield nu warempel een toespraak tot de andere mensen aan de kassa.

'Centen & Percenten zorgt goed voor zijn klanten! Deze 100 000e tevreden klant, mevrouw hier, dames en heren, vergezeld van haar liefvallige dochter, wel, deze mevrouw krijgt al-les wat momenteel in haar wagentje ligt vol-le-dig grrrrà-tissss!!! Jawel: een gift van het jarige warenhuis C&P, asjeblijf mevrouw, wat zegt u daarvan? Gratis voor niks!'

Weer bliksemde een fotoapparaat.

'O!!!' deed Jasmien Dertien. Ma sloeg haar handen voor haar mond. Enkele mensen begonnen hardop te lachen. En de C&P-directeur keek met verbaasde ogen naar het bijna lege wagentje van de gelukkige winnaars. Zag hij dat wel goed!? Hazelnoten! Tweehonderd gram! Een rodekool! Formidabel! Witte chocola! Met rijstkorrels! Onge-lofelijk toch! Ai ai ai, pik maar eens een prijsje mee van P&C!

Even verderop aan een andere kassa stond een jongen van twaalf het tafereel ook verbaasd gade te slaan. Zijn wagentje was eivol geladen. Helemaal bovenop allerlei voorverpakt lekkers lagen drie avocado's.

Twee dagen later verscheen in De Bazuin van Puinduin het heuglijke bericht over de actie HOEZEE! PIK EEN PRIJSJE MEE! Er stond ook een foto bij.

‘Wel potvolkoffie’, zei adjudant Vandevelde die avond tegen zijn vrouw. ‘Als dat ons bruine-zeepkopje van villa Perlefina niet is!’

‘Wat zeg je daar, schat?’

Mevrouw Vandevelde draaide de knop van het gasvuur net op volle kracht.

‘Pas op met dat vuur, Tamara. Kijk, hier in De Bazuin: zie je haar staan bij haar moeder? Dat is het meisje dat we van tussen het hek van villa Perlefina bevrijd hebben. Je weet wel, in die sjeke Anjelierenlaan’.

‘O, maar dat weet ik niet meer, hoor’.

‘Maar ik heb het je diezelfde avond nog verteld, en je moest lachen’.

‘Ben je daar wel zeker van?’

‘Natuurlijk. Je vergeet te veel dingen, Tamara. Of misschien luister je niet goed als ik je wat vertel. Wanneer eten we?’

‘Ja hoor’, zei Tamara. En de adjudant dook zuchtend weer in zijn krant.

‘Ja ... jaja ...’, mompelde agent Vermassen. Hij bracht zijn hoofd nog wat dichterbij de krant en de krant nog wat dichterbij zijn hoofd. ‘Zij is het’.

‘Wablief?’ vroeg collega Boey verstrooid.

‘Eh ... Perlefien of zoiets. Ze heeft alleszins een rare naam, dat herinner ik me nog’.

‘Wie?’ Agent Boey keek nu van zijn kruiswoordraadsel op.

‘Hier, kijk: op die foto. Dat meisje naast die vrouw. Herken je haar? Die hebben we nog niet lang geleden van tussen de tralies bevrijd. Dat meisje, bedoel ik’.

Agent Boey keek scherper toe. ‘Hm ... zou kunnen’.

‘Weet je ’t niet meer? Haar haren waren langer aan de ene kant dan aan de andere’.

‘Jaja. Het hoofd dat met bruine zeep werd ingesmeerd hé?’

‘Ja’.

‘Het zou mijn dochter moeten zijn ... met dat onnozel briefje op haar rug gespeld ... bah’.

‘Ze heeft nu een prijs gewonnen in de C&P. Kijk, hier’.

‘O, wat dan wel?’

‘Een ... een rodekool, denk ik’.

‘Amai’, zei agent Boey. Hij zocht zijn kruiswoordraadsel weer op en piekerde verder over een ander drieletterwoord voor ‘iep’.

‘Ik zou mijn dochter toch nooit Perlefien willen noemen’, mompelde hij nog. ‘Waar halen ze het? Uit een of andere stomme film zeker?’

‘Wablief?’ vroeg collega Vermassen verstrooid.

‘O, niks’.

Een rustige avond in villa Perlefina in de Puinduinse Anjelierenlaan. De maan dobberde als een eierdooier aan de wolkenloze hemel. Pavlov sluimerde in zijn mand in het berghok, zoals elke nacht. Buiten was het nog iets te koud voor zijn bejaarde, gevlekte huid. Van één oog wist je niet goed of het dicht was of open. De pa van Jochen was druk in de weer in de keuken. Drie koteletten lagen in een grote braadpan gezellig tegen elkaar aan te sissen. Met zijn tongpunt tussen zijn lippen wrikte de firmabaas een blik doperwten open. Ondertussen zat zijn vrouw de krant te lezen, terwijl Jochen teevee keek: Homer Simpson belandde weer in de onmogelijkste situaties. D-ôh!!

‘O ... maar ...’, deed Jochens ma plotseling. Ze tilde haar leesbrilletje wat van haar neus. ‘O, maar dat ben jij, Jochen!’

Verbaasd keek Jochen opzij.

‘Kijk eens!’

Jochen stond tegen zijn zin op. Ma vouwde De Bazuin nu op tafel open. Ze prikte met haar wijsvinger op de foto van de actie HOEZEE! van P&C.

'Jij staat in de krant, hier, kijk maar'.

'Hé!', deed Jochen. Hij zag het nu ook. Op de voorgrond van de foto stonden Jasmien en haar ma beteuterd te kijken. Een beetje verderop zag je allerlei gezichten. Ook het zijne.

'Ja ... ', knikte hij weer. 'Dat was toen ik avocado's ging kopen, hé. Ze namen foto's aan de kassa'.

'Avocado's ... en de rest', mompelde ma. Vlug las ze het artikeltje over de HOEZEE!-actie.

'En dat is Jasmien Dertien', wees Jochen, terwijl hij nu ook met zijn wijsvinger op de foto prikte.

'Dat meisje? Jasmien? Dat is de naam van een bloem. Of is het Jasmijn? Gekke naam. Stel je voor dat ik jou Tulp had genoemd, haha. Sommige ouders toch!'

Pa kwam nu ook poolshoogte nemen. Op zijn evaatje stond in rode letters MAN AAN HET FORNUIS.

'Tulp?' vroeg hij.

'Jasmien Dertien is het', herhaalde Jochen.

'Dertien? Ik ken geen familie Dertien in Puinduin'.

'Ik was die dag ... ', stak Jochen van wal. En hij vertelde zijn hardwerkende ouders over de avonturen van de onfortuinlijke J13 aan het hekken van de villa en in het warenhuis.

'Aha!' deed ma. Er ging haar een licht op. Ze bekeek even haar handen. 'Nu weet ik het! Dat kleverige goedje een tijd geleden aan ons hek! En ik maar mijn handen wassen die avond, vijf-zes keer!'

'Waarom heb je ons dat niet eerder verteld?' vroeg pa.

'Ik durfde niet', zei Jochen. 'Jullie zeggen altijd: niemand binnenlaten. Daardoor kon ik Jas... dat meisje dus niet helpen. Ik heb alles gezien ... achter de eh ... gordijnen. Ik voelde me wel wat ... eh ... de politie en de brandweer hebben zeker ook vijf keer aangebeld'.

'Dertien? Hoe weet je dat ze Dertien heet? Wat een gekke naam eigenlijk'.

'Wel, onze karretjes botsten zaterdagvoormiddag in het warenhuis'.

'Dat is toch haar echte naam niet? Wie heet nu zo!'

'Nee, neenee. Ik weet alleen: Jasmien. En ze zei dat ze altijd pech heeft'.

'Tja ... pech. Maar ze won de C&P-prijs verdorie!'

'Rodekool en wat snoep', lachte Jochen. 'Ik had beter die prijs gewonnen; mijn wagentje lag boordevol'.

'Jaja: boordevol snoep en hamburgers zeker'.

Sss ... Sss ... Sss ...

'O! O!' Pa spurpte weer naar de keuken. 'Mijn koteletten, potverdorie!'

'Bel ik de pizzafoon maar?' riep ma. 'Nu hebben we ook pech!'

Dan bestudeerde ze de krantenfoto weer.

'Knippen we die eruit?'

'Ach'. Jochen haalde zijn schouders op.

'Het is een zeer mooi meisje', mompelde ze. 'Ze ziet er wel wat ouder uit dan twaalf'.

'Ja hé?' zei Jochen gewoontjes. 'Dertien, misschien?' Dat ze mooi was, vond hij ook wel. Dat had hij al twee keer gezien, soms van ver, soms van dichtbij. Maar daarover wou hij niet zoveel vertellen. Ouders dachten er altijd het hunne van.

'O, nu zijn de Simpsons gedaan, jammer!'

‘Hoe zit het met de koteletten?’ riep ma. In de keuken was het nu een gesis vanjewelste. De man aan het fornuis vloekte binnensmonds. Hij probeerde te redden wat er nog te redden viel.

‘Kijk’, knorde hij kwaad. ‘Dat is nu de schuld van die dekselse Jasmien Dertien, verdorie. Ze kan zelfs van op een afstand pech veroorzaken. Als ze nog eens haar neus in onze zaken komt steken, hak ik hààr in de pan in plaats van koteletten’.

Diezelfde nacht ... was Jochen baron Blauwbaard, admiraal van de Zilveren Vloot op de Moordzee, niet langer meer woonachtig in de Anjelierenlaan 21A te Puinduin. Nee, hij was thans een tevreden man. Ofschoon hij tot tweemaal toe alleen maar getuige kon zijn van de onfortuinlijke avonturen van jonkvrouw Jasmien Dertien, zonder daarbij te kunnen helpen, waren nu andere tijden aangebroken. Tot tweemaal toe stond de admiraal machteloos. Eerst werd de jonkvrouw door een bende uitschot ontvoerd en gevangengezet op kasteel Perlefina. De overmacht was te groot. De draak die het kasteel bewaakte, kon evenmin weerstand bieden: die had de mazelen. Jochen baron Blauwbaard himself was door een eenogige verrekijker de stille getuige van de gevangenzetting, insmering en bevrijding van jonkvrouw Jasmien, ook genaamd Dertien. Gelukkig was het tij nu gekeerd. Het losgeld, goudstaven die dikker waren dan de tralies van het hek, werd betaald. De dorpelingen deponeerden dat klokslag middernacht aan het hek, denkend dat de admiraal de jonkvrouw zelf had ontvoerd. Haha! Nadat zich dan nog ietwat later een frontale botsing voordeed tussen de koets van de baron en die van de jonkvrouw in de grote voorraadschuur van Puinduin, volgde een aangename kennismaking. Ziende dat zich in de koets van Jasmien Dertien maar een kleine wintervoorraad voedsel bevond, vroeg Jochen baron Blauwbaard haar ten huwelijk. En zie: ze stemde toe. Diezelfde nacht nog vluchtten ze weg over de grote plas. Ze leefden lang en gelukkig, omringd door zo veel kinderen als er vlekken waren op de huid van de huisdraak Pavlov, om wie het allemaal begonnen was.

Daar ging de bel. Er was rumoer aan de voordeur. Opgewonden stemmen klonken tot hier door. Jasmien keek van haar boek op. Ze stond zuchtend op en ging naar de deur. Verbaasd keek ze in de gezichten van vijf politieagenten. Wat nu weer?

‘J13?’ vroeg er een.

‘Excuus?’

‘J13?’, herhaalde hij. ‘Jasmien Dertien?’

‘Eh ... ja’.

‘Zij is het, voorwaar’, zei hij, terwijl hij zich even tot zijn collega’s wendde. De anderen knikten verheugd.

‘Eindelijk’.

‘Oef!’

‘Een ware opluchting’

‘Voorwaar: ja!’

Jasmien begreep er geen snars van. J13?

‘Eh ... wat kan ik voor jullie betekenen, heren van de politie?’ informeerde ze verbouwereerd.

‘Wij zijn de pechpolitie’, legde de woordvoerder uit. ‘Wij sporen pechvogels op en geven die een beloning. Let wel: het moet de spuigaten uitlopen. We hebben het bijvoorbeeld niet over stom pech. Of pech door eigen schuld, domheid, zeg maar. De laatste tijd, J13, kregen we diverse signalen vanuit uw omgeving. Als pechpolitie kunnen we daar niet langer om heen. De bevolking draagt u op handen. U hebt recht op drie wenssen’.

'O ... dank u wel'.

'Neem je notitieboekje even', beval de woordvoerder een collega.

'Zeker, chef'.

'Zo,' zegt de chef, 'we zijn een en al oor. Alles wordt genoteerd. Drie wensen, J13, vanwege de pechpolitie'.

'Tja ... '.

Jasmien Dertien krabde zich in de haren aan de ene kant van haar hoofd. 'Doet u maar rustig. We hebben alle tijd van de wereld, nietwaar collega's?'

Vier hoofden knikten ijverig.

'Mag dat om het even wat zijn?' vroeg Jasmien.

'Whatever you say, miss: een nieuwe wasmachine, een verse voornaam, andere ouders, een helikopter, ... '.

Dat van die helikopter leek haar wel wat. Een paar verse ouders viel ook niet te vermaden. De oude waren al wat versleten. Een andere naam wou ze ook wel graag; ze was te oud geworden om als een bloem door het leven te gaan. Ai, dat werd moeilijk. Kiezen was verliezen.

'Moet ik dat echt nu beslissen?' vroeg ze dan een beetje wanhopig. De chef van de pechpolitie knikte bevestigend. Het was net alsof hij er zelf een beetje spijt van had.

'Nietwaar collega's?'

'Ja', klonk het tot viermaal toe.

'De pechpolitie komt maar een keer langs', verduidelijkte hij. 'Het is te nemen of te laten'.

'Ik weet het!' riep Jasmien plotseling opgewonden. In een tel kleurden haar wangen knalrood. De agent met het notitieboekje likte aan zijn potlood.

'Een kapitein op een wit paard moet me komen halen voor een verre reis over zee op een schip vol ... '.

'Hoho! Hoho! Dat zijn al meer dan drie wensen, kind! Maar jam ...'.

'O, oei!'

'... jammer, pech voor u, J13', zei de chef. 'Dat waren nou net ook de wensen die vandaag al door een ander kind zijn gedaan. Kan dus niet. Niet tweemaal per dag. Meer geluk gewenst een volgende keer, pechvogel. Nog een goede dag verder'.

De vijf pechagenten maakten rechtsomkeert. Jasmien Dertien, alias J13, bleef verbluft aan de voordeur achter.

Een halve minuut later schrok ze wakker door het gerinkel van de wekker. Nee, het was de deurbel niet.

DEEL DRIE: JASMIEN & JORRE MORRIE

Wat fietste ze daar toch prachtig voorbij! De wind harkte haar bruine haren achter haar oortjes samen; een beetje meer aan de ene kant van haar hoofd dan aan de andere. Haar fiets blonk in het felle zonlicht. De wielen maakten vuurwerk. Het deed pijn aan je ogen.

Jorre Morrie keek zijn ogen uit. Zijn mond viel zowat open.

'Hé, groentje! Nog nooit een meisje zien fietsen?' riep iemand hard. Geërgerd keek Jorre Morrie om. De hele straat kon het jandomme horen. Stik, daar had je die enge Oscar weer. De Puinduinse hufter. Op school had hij ook al van zich laten horen. De vlammen sloegen uit Jorre Morries hoofd. En nu keek natuurlijk ook Jasmien om. Had ze het gehoord?

BOINK!! PARDAFI!

De fiets kletterde op de grond. Daar lag ze.

'Au au au!'

Jorre Morrie keek naar Oscar. Oscar keek naar Jorre Morrie. Vier wieldoppen. Dan liepen ze allebei naar het slachtoffer toe. Die krabbelde overeind en ging op de stoeprand zitten. Ze wreef over haar linkerknie. Die gloeide gemeen. Een vrouw hupte van haar fiets en gooide die vlug tegen de gevel van een huis.

'Heb je je pijn gedaan, meisje?' vroeg ze bezorgd.

Jasmien knikte en schudde met haar hoofd. Het leek op ja en het leek op nee.

'Laat eens zien'.

De vrouw zette haar tas op de grond. Voorzichtig tilde Jasmien haar hand op. De knie zag rood en blauw, maar erg was het waarschijnlijk niet.

'Hm, dat gaat nog', zei de vrouw. 'Kun je er op staan?'

'Ik denk het wel', antwoordde Jasmien. Nu kwam er nog wat paars bij het rood en het blauw.

'Goed', knikte de vrouw. Ze pakte haar tas en stapte weer naar haar fiets. Jorre Morrie onderzocht ondertussen Jasmien's fiets. Hij had een ernstige rimpel in zijn voorhoofd. Die bel had een flinke deuk gekregen. Het voorste wiel stond scheef. Oscar ging naast de pechvogel op de stoeprand zitten. Haar hoofd zag rood.

'Eh ...', hakkelde hij.

'Eh ... dag Jasmien', kwam Jorre Morrie zeggen.

'Sss ...', deed Jasmien.

Oscar wou vragen: 'Doet het veel pijn?'

Jorre Morrie wou zeggen: 'Je fiets is niet helemaal stuk, hoor!'

Jasmien had pijn. Het was alsof iemand met een fijn tangetje voortdurend in haar knie kneep. Zo zaten ze daar met z'n drieën met koppen zo rood als bieten. Drie op een rij, op de stoep, in de zon. Maar kijk ... daar verscheen een glimlachje op Jasmien's gezicht. Ze keek naar Jorre Morrie. Dan naar Oscar. En weer naar Jorre Morrie.

'Doet je knie pijn?' vroeg Jorre Morrie dan. Hij durfde niet eens naar de knie van de gevallen engel te kijken.

'Natuurlijk doet haar knie pijn!' antwoordde Oscar in haar plaats. Hij keek naar de voorbijrijdende auto's op het Dapperplein. Er passeerden ook veel schoolkinderen.

'Pff ...', deed Jasmien. Ze haalde haar schouders op. Plotseling sprong ze op, met een grimas op haar gezicht. Ja: lopen ging wel, maar er was een hinkstapje bij. Ze pakte haar fiets.

'Hé, dat wiel', wees ze.

'Wacht', riep Jorre Morrie. Hij klemde het wiel tussen zijn benen en rukte aan het stuur.

'Ik ken wat van wielen en wieldoppen hoor, weet je nog wel?'

'Hé?'

'Ik verzamel wielen ... eh ... de doppen ervan, van auto's'.

'Ah, ja'. Jasmien herinnerde het zich wel weer.

'Ziezo'.

Jasmien knikte en lachte. Jorre Morrie voelde zich een hele piet. Oscar prutste nog wat aan de bel met de deuk erin. Hij zei al helemaal niks hufferigs meer en hield zich wat gedeisd.

'Dank je wel', zei Evelien. Ze gaf Jorre Morrie vlugvlug een zoen midden in zijn gezicht. Dan fietste ze snel weg. Verbaasd keken de jongens haar na: één met ogen als schoteltjes waar poezen uit drinken en één met grote rode blossen op zijn wangen en een natte neus.

'Gruizig hé?' zei Jorre Morrie.

'Je ziet eruit als een biet', zei Oscar jaloers.

'Jouw schuld dat ze viel!' riep Jorre Morrie. 'Met je ... je ... '.

Kijk, nu vond hij er zelf geen woorden meer voor.

'Pff ... wieldoppen', deed Oscar smalend.

'Geen eh ... geen zoen voor jou hé!' treiterde Jorre Morrie terug. 'En ik ken dat ... ik ken haar! Voilà!' Gelijk werd hij weer een tint roder in zijn gezicht. Zo vlug als de wind liep hij naar huis. Zo koelde zijn hoofd een beetje af.

PARDAF!!

Frontale botsing op de hoek van het Dapperplein en de Koffiestraat. Van de ene school kwam een zekere Jorre Morrie aanhollen. Van de andere school kwam een zekere Hannes aanhollen. Beide voetgangers droegen op hun schouders een hoofd als een zwaailicht. Hoe kwam het dan dat ze elkaar niet konden ontwijken? Dat ze als botsauto's pardoes op elkaar inbeukten? Dat hun hoofden eventjes als loslopende wieldoppen rondtolden?

PARDAF!!

Een seconde later zaten ze allebei op hun zitvlees op het trottoir, zonder dat ze het zelf wilden. Het was een gek gezicht.

'Hé!!'

'Zeg!!'

De twee jongens keken elkaar stomverbaasd aan. Ze kenden elkaar niet. Het zwieplicht tussen hun schouders kleurde rood. Beteuterd krabbelden ze overeind. Niemand gewond? Nee, zo te zien niet. De blutsen en de builen werden straks wel geteld, stiekem, in de badkamer, als niemand het zag.

'Zeg, jij liep nogal hard, hé!'

'Ik had je niet gezien, hoor'.

'Kun je dan niet uitkijken?'

'Ik was toch al bijna de hoek om, hoor'.

'Liep je misschien te dromen?'

Dan wisten ze plotseling niks meer. Ze keken toch even naar hun kleren, hun benen, hun handen. Alles zat er nog aan. Daar klonk vrolijk gerinkel. Een man op een fiets flitste voorbij.

'Hei, meneer Wim!' riep Jorre Morrie.

'Hoi, dag Jorre Morrie! De weg verloren?'

'Nee!'

Jorre Morrie keek naar de wielen die het zonlicht versplinterden. En naar de kerel die op de fiets zat.

'Is dat een leraar?' vroeg de tegenpartij.

Jorre Morrie knikte. 'Dat is mijn klasmeester'.

'Wauw, dat is helemaal geen meneer. Mijn meester is een meneer. Tom heet hij. Hij draagt altijd jeans en dassen met schuine strepen op. Hij komt met de auto naar school. Hij ziet er wel meer meneerderig uit dan de jouwe'.

'Mijn klasmeester staat soms op zijn hoofd', zei Jorre Morrie. 'Ik zit in de Duinschool'.

'Om les te geven? Op zijn hoofd?' vroeg Hannes.

'Nee, malle! Alleen maar ... eh ... wel, af en toe staat hij op zijn hoofd. Begrijp je dat dan niet? Is dat zo gek misschien? Zo ontspant hij zich, zegt hij'.

'Ja hoor, nee hoor', knikte en schudde Hannes. 'Op de Duinschool zit je hé? Is het een goeie school? Heet je echt Morrejorrie? Rare naam'

'Jorre Morrie, omgekeerd. Mm, een school is een school hé. En jij?'

'Ik ga naar de technische school achter het station'.

'Ja, ken ik hoor'

'Jaja'.

'Een leuke?'

'Pff ... Gewoon. Geen enkele leraar staat er op zijn hoofd'.

'Ik doe voor de tweede keer het eerste jaar', zei Jorre Morrie. Hij klonk een beetje trots.

'Van mij is het de eerste keer'.

'Wij doen soms ook gymnastiek in de klas zelf'.

'Elke dag?'

'Meestal wel. Tien keer door je knieën buigen. Tot je niks meer hoort kraken. Tien keer met je armen zwieren. Eerst links, dan rechts. Tien keer diep in- en uitademen'.

'Het is toch een gekke leraar die zomaar op zijn hoofd staat!'

'Dan ziet hij Australië liggen, zegt hij. Daar wonen onze ... onze ... '.

Jorre Morrie zocht naar dat speciale woord, maar hij kende het niet meer.

'... daar hangen onze omgekeerde mensen', zei hij dan. 'Die wonen onder aan de wereld'.

Hannes proestte het uit.

'Misschien hebben ze onze botsing gevoeld. Een aardbeving kan heel klein beginnen. Er was eens een vlinder in Japan die een grote aardbeving in Amerika heeft gemaakt'.

'Ja', knikte Hannes. Dan wisten ze weer plotseling niks meer.

'Wel, nu moet ik weg'.

'Ik ook'.

'Dag', zei Jorre Morrie. Hannes schoot als een pijl uit een boog weg, de hoek om. Wat een wildebras.

'Zie je wel dat hij veel te hard loopt', dacht Jorre Morrie. 'Het wordt ook tijd dat ik een auto heb, in plaats van alleen maar wieloppo. Zo raak ik 's middags vlugger thuis'. Ook hij begon weer te hollen, in de andere richting.

Aan de ene kant van Puinduin kwam een jongen met een knalrood hoofd thuis. Aan de andere kant, in Puinhuyze, vierde suite, kwam een jongen met een vuurrood hoofd thuis.

'Maar je zweet als een das!' riep de ene moeder.

'Je loopt je nog eens een ongeluk!' zei Nelle.

Kijk: nooit was het eens goed. Ofwel kwam je te laat. Ofwel liep je te vlug. Ofwel botste je tegen een andere sterveling op. Of je zweette te veel. Altijd, altijd was er iets. Het was om een hoofd als een biet van te krijgen.

Verbaasd keek Jasmien om. Wie riep daar nu plotseling zo ... Ze had ... Hé, was dat daar Jor ...

BOINK!! PARDAFI!!

Eén seconde lang wist ze niet wat er gebeurde. Dan lag ze pardoes op de grond. Haar fiets kletterde naast haar neer. Pijn flitste door haar linkerknie.

'Au au au!'

Even verscheen er sneeuw voor haar ogen, net als op televisie. O ... misschien viel ze nu in zo'n akelig zwart gat. Dat had ze af en toe. Nee ... gelukkig niet. Oef. Ze keek naar haar knie. Ai ai. Die zag er uit als een rotte appel. Gemeen pijn deed hij: alsof iemand er met een scherp mesje de schil afhaalde. Jasmien keek op: plotseling stonden twee jongens bij haar. En een vrouw met een boodschappentas. Die boog zich bezorgd over Jasmien. Ze vroeg iets. Jasmien hoorde het niet. Voorzichtig legde ze haar hand op haar knie.

'Nee, ja', gebaarde ze. Even tilde ze haar hand op.

'Kun je er op staan?'

'Ik denk het wel'.

'Goed'.

De jongens gingen naast haar op de stoeprand zitten. Ze keken niet naar haar knie. Ze keken voor zich uit, naar niets.

'Eh ... dag Jasmien', zei de ene. Hij had grappig stekelhaar. Gek: hij droeg twee verschillende sokken. Jorre Morrie, natuurlijk. Die vriend van haar broer. Had ze nog die auto mee gewassen voor extra zakgeld.

'Eh ... ', begon de ander. Hé, die was ze daarnet voorbij gefietst. Meer zeiden ze niet.

'Sss ... ', deed Jasmien. Maar kijk: ze liep alweer. Een beetje stijf, maar het ging. De jongens onderzochten met een ernstig gezicht haar fiets.

'Zo'.

Jorre Morrie mompelde iets over wielen en doppen. Hij zag er een beetje kunstenaarachtig uit, vond ze. Vooral met die sokken.

'En wie van de twee riep daarnet zoiets geks naar de ander?' dacht Jasmien.

'Dank je wel', zei ze. Ze gaf Jorre Morrie een smak van een zoen en fietste vlug weg, dansend op de trappers. Kijk: nu had niet alleen haar knie een rode kleur. Jorre Morrie's hoofd werd één-twee-drie een vuurrode bloem.

'Gruzig hé?' zei hij.

'Hei!' wuifde Jasmien. Daar spurte Pieter. Hij zat ook op haar school. En ginds vloog Frederik door de straat. Het was leuk om vlug weer nieuwe vrienden te hebben als je verhuisd was.

'Dag Frederik!' riep ze. Frederik blies en pufte als een stoomtrein. Hij ging ook zo snel. Hij liep bijna vlugger dan Jasmien op haar fiets. De bel op de fiets deed het niet meer. Ook in de knie van het meisje zat een deuk. Gelukkig scheen de zon.

'Maar wat zie je er uit, Jasmien!' zei ma. 'Kijk eens naar die vegen op je mouw! En je kousen! Wat heb je nu toch weer uitgespookt?!'

'En mijn knie dan!' riep Jasmien boos. 'Telt mijn knie soms niet mee?! Hij doet pijn, hoor! Het nijpt gemeen!'

'Nijp terug', zei James. 'En je hebt er dan nog een'.

'Wat is er dan gebeurd?'

'Ik ben gevallen'.

'O?'

'Met mijn fiets'.

Ma zuchtte diep. Zelfs de gordijnen bewogen mee.

'En je fiets is ook weer stuk, zeker?'

'Alleen de bel', mompelde Jasmien.

'O, gelukkig'.

'En het wiel'.

'Ai ai ai, toch'. Hoofdschuddend schepte ma drie spruiten in Jasmien's bord op.

'Die ga je nu alle drie helemaal opeten, hoor! En niet onder je aardappelen verstoppen! Dan geneest die knie van je vlug'.

'Eèk, spruiten! Het vreselijkste op aarde'.

'Hoor ik je nog?!'

Met lange tanden en een gezicht als een regenbui prikte Jasmien een halve spruit op haar vork. Bah, welke domme kok had dié ondingen toch uitgevonden.

'Waar ben je met je fiets gevallen?' vroeg ma dan.

'Eh ... Niet ver van het plein met die bomen... Iemand ... eh ... ik ... '.

'Het Dapperplein', hielp James. 'Het Dapperplein. Ik ken al alle straatnamen van Puinduin vanbuiten'.

'Wablief? Hoe kwam dat toch?'

Jasmien kleurde lichtrood.

'Ik botste tegen de stoep op'.

'Aha, keek je weer niet uit? Was je weer ... '.

'Iemand riep plotseling iets. Ik ... '.

'Wie dan wel?'

'Dat ... dat weet ik niet meer'.

Jasmien Dertien slikte die vreselijke halve spruit nu in één keer door.

'Was het weer voor zo'n stomme weddenschap misschien?' vroeg James. 'Moest je weer iets bewijzen om vriendjes te maken?' Hij probeerde ondertussen een spruit weg te moffelen door die stiekem aan James Hond te geven. Die snuffelde maar wat aan dat vreemde ding. Hij moest evenmin iets van spruiten hebben. De spruit verdween dus in een broekzak.

'Je moet voor je kijken als je op de fiets rijdt', zei ma. 'Het is veel te gevaarlijk in het verkeer. En op dat plein is het zo druk rond schooltijd! De hele wereld moet daar voorbij: oud, jong en gek'.

'Jong en gek?'

'Ja, jullie dus'.

'Ja, ma', knikte Jasmien. Ze stopte nog een halve groene spruit in haar rode hoofd. Ze kon er maar beter dapper mee doorgaan, want ma bleef ook dapper toekijken tot die drie ondingen van haar bord verdwenen waren.

'Ma, ik ken zo'n gekke jongen die wioldoppen verzamelt', zei James. 'En hij heeft twee namen: Jorremorrie en Jorre Morrie. Hij draagt ook altijd twee verschillende sokken. Er wonen knettergekke mensen hier in Puinduin'.

'Zie je wel: knettergek', knikte ma. 'Eet nou maar'.

'Echt waar. Hij zit ook bij mij op school. Hij heeft zeventien wioldoppen van auto's'.

'Gestolen?'

'Nee, gevonden. Veel auto's verliezen wioldoppen'.

'Verschillende sokken. Wioldoppen. Dat was hem helemaal. Dat was een van de jongens die ... die ... Hij heet Jorre Morrie', zei Jasmien, terwijl ze zich voor de vijfde keer over haar geschaafde knie boog.

'Jorremorrie. Of Jorre Morrie!?' deed James verrast. 'Maar die ken ik goed! Die ... die ... Nou, ik ken die gewoon goed'. Hij zweeg maar over het wioldoppenavontuur met de Saab van meneer Olvarit tegen zijn ma. Broer en zus wisselden nog enkele geheime blikken uit.

'Goed dat jullie al vrienden maken in Puinduin. Kan je fiets nog wel rijden?' vroeg ma.

'Mm', knikte Jasmien met volle mond.

'Zeker weten?'

'Ik ben naar hier gefietst, hoor! Het voorste wiel was een beetje krom en in de bel zit een deuk. De ... die sokkenjongen heeft mijn wiel hersteld'.

'Jorre Morrie vandaag, twee stukken', mompelde James, terwijl hij op de kalender in de keuken keek.

'Kinderen toch!' mopperde ma.

'Moeders toch!' dacht Jasmien.

'Maar die jongens hebben me geholpen hoor', zei ze.

'Jorre Morrie heet die ene', zei James. 'Hij wordt kunstenaar en woont in die hoge appartementen'.

Oink! Het spruitje was nu door Jasmien's keel. Even later plonsde het in haar maag. 'Twee jongens, hé', zei ma. 'Kennen we ze? Wie riep wat naar je? Dat vertelde je daarnet toch, hé? Ken jij die ene dus, James?'

'Dat weet ik niet, hoor! Alles ging zo vlug'.

'Misschien riep een van die jongens wat naar je. En toen kreeg hij spijt omdat je viel. En dan ... '.

'Hé, ma! Dat kun jij toch allemaal niet weten?!

'Wel, vertel het me dan zelf eens!'

'Maar ik weet het niet meer'.

'Kijk in het vervolg toch maar beter uit je doppen'.

'Ja, wieldoppen', voegde James daar proestend aan toe. 'Dat moet ik vanmiddag zeker aan Jorre Morrie vragen!'

Ma keek naar Jasmien. Jasmien Dertien keek naar die reusachtige, lelijke groenten in haar bord. Zelfs het allerkleinste spruitje was voor haar nog veel en veel te groot. Nog twee hele. Nog vier halve. Dat werd een hele klus.

'Bah, net de braakballen van een uil met griep!', dacht ze.

'Ma?'

'Ja?'

'Ik krijg keelpijn van die spruiten'.

'Dan slik je ze maar in kleine stukjes door, kind. Spruitjes zijn heel gezond. Niemand is er al dood van gegaan. Vraag het maar eens in je nieuwe school'.

'Ik ben toch geen scharrelkip? Moeders weten altijd iets', zei Jasmien.

'Kinderen eten altijd niets', zei ma. 'En heb je gisteren die vreselijke beelden op televisie gezien? Hé? Van die hongersnood in Afrika? Al die kinderen met hun dikke buiken, dunne benen en vliegen op hun mond? Die hebben niks te eten, hoor! Zelfs geen half spruitje per dag'.

Jasmien keek sip.

'Ik wil best wel met ze delen'.

'Alleen je spruitjes, zeker!'

'Ook friet en ijs. En pa kan een container vis naar ginder verzenden. Hij is toch de baas van de vis?'

'Eet nou maar'.

Ach, waarom maakten de mensen het allemaal toch zo moeilijk. Altijd was er wat. En altijd wisten ze iets.

'Als ik later met mijn man getrouwd zal zijn, is het elke ochtend cola, elke middag pudding en elke avond ananas'.

'Leer eerst maar eens fietsen, meisje. Als er dan weer zo'n kerel naar je roept ... '.

'... dan moet je met die trouwen ... ', vulde James aan. 'Misschien was het wel Jorre Morrie zelf die je nariep'.

'Maar ik heb hem nog nooit op onze school gezien'.

'Hij kent mij wel. We zitten in hetzelfde jaar'.

'Maar mij toch niet echt? Alleen van die ... eh ... en ik ben ouder'.

'Dus riep hij naar je omdat je een kunstwerk was. Nee: omdat hij een kunstwerk van je wilde maken. Met paarse en blauwe en rode kleuren en zo. Misschien verzamelt hij ook wel gevallen meisjes en kapotte fietsen. Zo gek is hij wel'.

'Waf!' deed James Hond.

'O!' deed Jasmien Dertien.

De sneltrein gierde naar Puinhuyze, flitste met de lift naar omhoog tot aan de vierde suite en hield puffend en zwetend halt in huis bij de tafel met broodjes, boter, kaas, yoghurt, ham, tomaat.

'Je loopt je nog eens een ongeluk!' riep Nelle. Ze was al thuis van het reisbureau en sneed enkele broodjes middendoor.

'Je moest eens weten!' dacht Jorre Morrie. Maar hij vertelde lekker niks. Die botsing van daarstraks met ... verhip, hoe heette die knul ook weer? Hannes. Ja: Hannes. En Jasmien

...

'En toch ben je nog tien minuten te laat'.

'Maar ik heb hard gelopen, hoor! Het hele laatste stuk in één keer'.

'Ja, dat merken we. Zijn je handen proper? Ga maar aan tafel'.

Nelle smeerde boter op de broodjes.

'Wat moet ertussen? Kaas? Ham? Gehakt? Tomaat? Alles?'

'Dat doe ik zelf wel, hoor'.

'O la la, ga je gang maar, chef-kok'. Jorre Morrie, kunstenaar met wieldoppen, ontwierp een broodjeskunstwerk met alles erop en eraan. Bovenop kwam bloedrode ketchup.

'Kijk: een broodje-Jorre Morrie. De rode verf druipt er aan alle kanten uit. Dat moet nu helemaal in mijn hoofd'

Nelle stopte nu ook een broodje in haar hoofd. Het was volgeladen met doodgewone sla.

Daarom smaakte een broodje-Nelle eigenlijk naar niets.

'Bij het Dapperplein viel een meisje van haar fiets. Ik heb haar geholpen'.

'Zomaar?'

'Gevallen of geholpen?'

'Eh ... gevallen'.

'Er lag een steen los'.

'O, een steen? Vreemd'.

'Ja. Haar knie bloedde wat'.

'Zozo. 't Is me toch wat met die mobiliteit hé. Heb dan al eens een leuk en handig vervoermiddel, dan kukel je met je ... '. Nelle stopte en keek met pretlichtjes in haar ogen naar Jorre Morrie.

'Jij bent vandaag ook weer in twee stukken hé?' zei ze. 'We hebben een oneven dag'.

Jorre Morrie knikte. Ja zeker, hij was vandaag weer in twee stukken. En hij was ook wel een ietsepietsie ondersteboven van die fietsengel. De Puinduinse jonge kunstenaar had alleszins iets met wielen.

'Ik heb je liever in een stuk hoor. Het wordt tijd dat het morgen wordt. Kijk: het bloed komt al uit je broodje'.

'Mijn broodje is een etelijk kunstwerk'.

'Eetbaar, bedoel je'.

'Nee, ik zocht een rijm met onvergetelijk'.

'Rare kwibus'.

'En heeft meneer Olvarit nu voor Zwitserland geboekt?'

'Ja'.

'Jodelahitee!'

'Ben jij daar blij om?'

'Baas, neem een racecar, neem een Saab'.

'Wat bazel jij daar nou!?'

'Geleerd op school bij Wim: palindroom. Zoals lepel, da's ook een palindroom. Een lepelwoord. Ik ken er nog een: kok.'

'Menéer Wim toch zeker wel? Nou, ruim jij straks wat af? Ik heb dan nog net de tijd voor een middagdroompje tijdens mijn mafje op een drafje. Dat lijkt me gezonder dan een palingdroom'.

'Tot uw orders, Hoogedelgeboren Vrouwe Nelle'.

DEEL VIER: JAMES & JOCHEN

Ffffwww ... Ffffwww ... Ffffwww ... Daar schoot een steekvlam omhoog, tot bijna in de reusachtige ballon. Je hoorde het van ver. Ffffwww ... Ffffwww ... Het was een soort van donker, flappend geluid. Even bleef de citroengele ballon een paar meter boven de grond schommelen. Dan steeg hij langzaam op. Als een hele grote, zwevende paddenstoel. Hij nam zijn twee ballonvaarders en zijn reclameboodschap mee naar de hemel. Enkele mensen klaptten in hun handen. Tientallen gezichten keken naar de lucht. In de mand van de ballon stond een man met een leren jekker en een zeemanspet. Naast hem zag je een meisje dat een zilveren lint droeg. Ze wuifde naar de lilliputters op het gras in het stadspark.

'Dat gaat prima. Er is thermiek', bromde James' pa tegen een andere man.

'Ja,' knikte die, 'het gaat vlotjes'.

Zijn snor was zo geweldig groot dat je het sigaretje tussen zijn lippen bijna niet zag. Straks schroeide hij zich nog. James keek naar de ballon en James Hond keek naar al dat mensenvlees in het park. De ballon werd alsmaar kleiner. Je zag het meisje met het zilveren lint al niet meer wuiven. En de reclameletters kon je nog net lezen. James keek naar het gras in het stadspark. Dan naar zijn pa.

Termiet!? Een witte mier hier in het park!? Dat kon toch niet. Dat moest een vergissing zijn.

'Pa, eh ... de termiet leeft in grote kolonies in de warme landen. Dat zijn witte mieren. Heb je termiet nodig voor een luchtballon?'

De man met de formidabele snor grinnikte.

'Thermiek, jongen', glimlachte pa. 'Niet termiet. Thermiek heeft te maken met stijgende en dalende lucht. Daar maken ballonvaarders gebruik van. Die hebben thermiek nodig voor een goede vaart'.

'Wind toch ook, hé?'

'Ja. Ook wind. Maar geen mieren'.

De man met de snor zocht nu met zijn rechterhand naar het sigaretje onder zijn oerwoudsnor.

'Goeie thermiek vandaag', zei hij. 'Al heb je dat niet echt nodig voor een ballonvaart, zeggen de kenners'.

'Ja', knikte James' pa.

James staarde naar de citroengele stip tot hij er tranen van in de ogen kreeg.

'Ik ben de vader', zei de besnorde man plotseling.

'Aha!' deed pa. 'Dat dacht ik al. Ik zag je bij je dochter daarstraks, eh ... toen ze nog op de begane grond was'.

'De Strandfee van Puinduin', knikte de man trots. 'Zo is het'.

'Mocht u zelf niet mee in de ballon?'

'Nee. Alleen mijn dochter. Omdat ze Strandfee is dit jaar. Ze heeft veel prijzen gekregen. De vader blijft hier veilig beneden, haha'.

'Leuke prijs, zo'n ballonvaart'.

'Hm', knorde de man. 'En ze heeft ook in de krant gestaan. De Bazuin van Puinduin'.

'Zo. Draagt ze daarom dat zilveren lint? Omdat ze Strandfee is?'

'Ja. Verleden week is ze verkozen, voor een jaar lang. Veel prijzen. Vandaag vliegt ze in een ballon. Het is een druk leven, hoor. Morgen moet ze ... '.

James luisterde al niet meer mee. Daar kwam een grappige hond af. Helemaal gevlekt. Aan zijn lijn sleurde hij een jongen met zich mee. Ook James Hond ging nieuwsgierig op

zijn vier poten staan en begon aan zijn lijn te zeulen. De twee viervoeters trokken nu de twee tweevoeters tot vlak bij elkaar.

'Hoi, hond'.

'Cocker hé?'

'Cocker, ja'.

'Hoi. Hoe heet de jouwe?'

'Pavlov'.

'Vreemde naam. De mijne heet James Hond'.

'Dat is Russisch. Hahaha! James Hond! Die is goed!'

'Ja hé?'

'Pavlov is wel al oud. Hij wandelt niet veel meer'.

'Ja, dat merk ik'.

Pavlov en James Hond besnuffelden elkaar nieuwsgierig. De ballon was een heel verre stip geworden. De mensen begonnen het park te verlaten.

'Wie is dat meisje in de mand? Met het zilveren lint?'

'Dat is de Strandfee. Ze heeft verleden week de verkiezingswedstrijd gewonnen. Dat is haar vader daar. Bij mijn pa'.

'Wat moest ze dan doen?'

'O, weet ik veel. Ik was er niet bij, hoor'.

'Waarschijnlijk verzen opzeggen. Of eieren bakken. Zingen. Dansen'.

'Bah. Mij niet gebakken'.

'Haha'.

'Er is wel een goeie thermiek vandaag', zei James. Hij stopte zijn handen in zijn broekzakken. Zijn pa praatte nog wat met de vader van de fee. James wachtte. Verdorie, begreep die jongen wel wat hij zegde? Jakkas. Vanuit zijn ooghoeken gluurde hij naar ...

'Zeg, hoe heet je?'

'Jochen. Jij?'

'James, aangenaam'.

'Zoals je hond??'

'Nee, de hond heet James Hond'.

'Ben jij dan James Mens?'

'Haha!'

'Het ging goed. Er was veel thermiek', zei James nog eens, nu een beetje harder.

'Hela!' riep hij dan plotseling knoerthard. Hij wiekte met zijn armen. Daar kwam Jasmien eraan. 'Hier!'

'Maar ... ', deed Jochen verbaasd.

'James!' wenkte pa. 'Jasmien is er. Tijd om te vertrekken!'

'Jaja!'

'Maar dat is ... ', deed Jochen weer.

'Dat is de nieuwe Parkfee', zei James. 'Komaan, James Hond! Tot ziens hé!'

'Maar dat is ... '.

'Waf waf waf!'

'James! Kom!'

'Jaja! Dag Pavlov en Jochen!'

James en James Hond holden weg. Pavlov rukte even aan zijn lijn en hapte in de lucht.

'Pavlov!' riep Jochen. Enkele mensen keken om.

'Hé, kijk: wat een leuke hond. Hij heeft de mazelen, hihi'.

Ai, wat vervelend. Dat werd weer van dat stom gedoe. En die Jasmien was nu ...

'We hebben er ook zo één gehad. O, lief!'

Ze kwamen dichterbij en hurkten om Pavlov een aai over zijn kop te geven. Jochen keek reikhalzend rond, maar de jonkvrouw die ooit tussen de tralies van villa Perlefina gevangen zat, was weer verdwenen. Was dat dan de zus van die James? Jasmien ... eh ... Mens?

'Waf waf waf!'

'Braaf hondje!'

'En mag hij mee met het baasje, ja?'

'En waar is het beestje nu, hé?'

'In het park natuurlijk, ezels', dacht Jochen. 'Hier'.

'Hoe heet je hond, knul?' vroeg een grote man met een snor. Het was de pa van de Strandfee weer. Eindelijk een verstandige vraag.

'Pavlov', antwoordde Jochen, terwijl hij nog steeds met zijn ogen de omgeving verkende. 'Kartoffel? Dat heb ik nog nooit gehoord', zei de man verbaasd. 'Dat komt zeker uit een film?' Hij rolde nog een sigaret en ging nu ook op zijn hurken zitten. Je hoorde zijn knieën kraken.

'Aah Kartof', deed hij. 'Braaf beest, hoor'.

'Waf waf!' Pavlov ging op zijn achterpoten en likte aan de reuzensnor.

'Hahaha! Kijk nu!'

Plotseling voelde Jochen dat iets er niet meer was. Hij had daarstraks toch de lijn vast? Zie je wel. Verdorie ... en Pavlov was het helemaal niet gewend om zonder lijn te ...

'Hé', riep hij. 'Ik moet ... geef ... waar is ... pas op, ik ... hij ... '. Te laat. Pavlov/Kartoffel/Kartof schudde zijn grote biefstukoren enkele keren heen en weer. Hij voelde plotseling dat hij vrij was. Hé, die lijn kwam overal mee waar hij ... Hupsakee!

Hij hupte als een circushond over de knieën van de man en rende weg, opvallend vlug voor een tuinhond die zo oud als de straat was. Zijn oren wapperden in de wind. Zijn lijn slingerde achter hem aan.

'Hij loopt weg!' riep Jochen. 'Pavlov!! Hier! Pavlov!!'

'Pavlov?' herhaalde de snorman verbaasd.

'Hela! Oei! Kijk uit!'

'Lopen, jongen! Vooruit!'

'Pas op voor de straat!'

'Is hij gehoorzaam?' vroeg de man met de snor. 'Luistert hij naar zijn baas?' Hij stond op en stopte de sigaret in zijn hoofd. Weer kraakte het in zijn knieën.

'Luistert hij naar zijn baas?' herhaalde hij.

Jochen knikte ja en schudde nee. Hij haalde zijn schouders op. Hij werd rood.

'Hij loopt soms nog weg', zei hij. 'Het is moeilijk om hem dan weer te pakken. Oei oei... '.

Als een pijl uit een boog spurte hij plotseling weg, in de richting van de bosjes. Daar was de ontsnapte Pavlov naartoe gerend.

'Krakov, hierr!!' bulderde de snorman. Het hielp natuurlijk niet. Even later zag je in het stadspark een tiental grote mensen en kinderen rondhollen. Ze riepen allerlei vreemde Russische namen, sprongen, slopen en floten. Ze maakten gekke gebaren. En telkens iemand dacht 'BEET!', was het weer mis. Want telkens was het HUPS! en de oude hond met de vreemde naam was weer even foetsie, blij met de onverwachte vrijheid. De vader van de Strandfee brulde aldoor bevelen. Hij speelde de baas.

'Links! Ja. Ginder! Rechts! Jullie: dààr! Sluit de toegang af! Hij mag niet op straat! Wacht! Vooruit! Nu!'

Het was hollen en roepen geblazen in het anders zo rustige park. Jochens hart klopte als een drumstel. Hij durfde niemand in de ogen te kijken. Nooit van zijn leven kwam hij nog met zijn hond de straat op! Kijk: nu waren al bijna twintig mensen met de klopjacht bezig.

Dan kreeg hij plotseling een idee. Hij dook weer de bosjes in en wachtte. Ai, nu moest hij verdorie nog plassen ook. Het was erg dringend. Maar daar was er nu geen tijd voor. Al die mensen ... Daar kwam Pavlov af. Hij snuffelde over de grond. Zijn oren dansten op en neer. Hij liep zenuwachtig heen en weer, steeds kleinere kringetjes vormend. O, ramp, dat kende Jochen. Dat ... Zie je wel! Pavlov ging op zijn achterpoten hurken en perste rustig een grote drol uit zijn achterlijf. O, jandomme, nu zou iedereen ...

'Pavlov! Brokjes! Brokjes! Brokjes!' riep Jochen. De hond bleef rustig zitten. Hij keek zelfs niet eens naar Jochen, tot zijn zware taak gedaan was. Daarna ging hij pal rechtop staan, onbeweeglijk. Hij leek plotseling betoverd. Dàt woord klonk hem bekend in de oren!

'Brokjes! Brokjes!'

Dàt was het! Dat was het lekkere woord! Waar had hij dat nog gehoord?

'Brokjes!' riepen de mensen nu ook. 'Brokjes! Brokjes!' Iedereen deed mee.

'Ja, haha, kijk: er zijn brokjes uit gekomen!'

'Pas op voor de poep, mensen!'

'Brokjes! Brokjes!'

'BROKJES!' brulde de grote snorman. 'Potvolkoffie!' Hij trapte bijna in de verse drol. Daar luisterde Pavlov wel naar. Brokjes?! Waar?? Nu spitste hij zijn grote flaporen.

'Hèhè,' zuchtte de man, 'eindelijk, gevlekte deugniet'.

Jochen kwam op de tippen van zijn tenen dichterbij. Hij nam een flinke duik en ... hebbes!

'BEET!' riep iemand. 'Hij heeft hem!'

'Hoera!'

'Leve de brokjes!'

Met een knalrood hoofd kwam Jochen weer overeind. Hij bloosde. Blossjes in de bosjes. Hij blies ook. Maar hij had de lijn toch te pakken kunnen krijgen!

'Foei foei, Krakov!' zei de man dreigend.

'Waf wa waf!' deed Pavlov opgewonden. Hij voelde dat hij beetgenomen was. Weg met de vrijheid!

'Goed zo, knul. Maar een volgende keer moet je beter uitkijken, hé!'

'En leer hem maar gehoorzaam zijn en luisteren naar zijn baas!'

'Gelukkig is hij niet de straat op gelopen. Met al dat verkeer'.

'Ja', knikte Jochen.

'Nee', schudde Jochen.

Hij leek wel een robot. Iedereen wist het weer beter.

'Ga weg allemaal!' klonk het in zijn hoofd. 'Ga weg allemaal! Ik moet plassen! Plassen! Help!'

De mensen klopten hun kleren schoon. Gelukkig gingen ze nu vlug weg. Jochen holde nog maar eens de bosjes in. Hij sleurde Pavlov met zich mee. Het was al een beetje te laat. Help! Oei oei oei. Vlugvlug. Nog nooit had een jongen zo vlug en zo veel geplast. Met één hand. De andere hand hield een lijn vast. Daar hing een hijgende gevlekte hond aan.

Pavlov wapperde met zijn oren. Hij legde zich in het gras neer, moe van de ontsnapping. Jochen schudde met zijn piemel. De druppels vlogen in het rond. Oef, dat was er ook uit. Wat een fijn gevoel. Hij ritste zijn broek dicht en draaide zich om.

'Hoi, Jochen!'

Jasmien Dertien! Jakkas. De jonkvrouw uit het C&P! En van het hek!

'Wat een eh ... mooie hond. Al die vlekken', wees ze. 'Dat is dus de villahond die het hek bewaakt hé? Wauw, een gespikkelde hond. Net een megalieveheersbeest'.

'O!' riep Jochen. Hij keek naar zijn broek. Zijn schoenen. Die waren ook helemaal besproeid. Zo veel vlekken als er op Pavlov zaten, zo veel spatten waren er op zijn broek

en schoenen. O nee, o ramp. Daar verschenen weer de blosjes in de bosjes. Verdikkie, verdulle, verdorie! Was er een gat in de grond om in weg te zinken?

'Eh ..., ' hakte hij, 'eh ... jij stond in de krant hé? Van in het warenhuis ...'.

'Ja. Jouw hond toch hé?' vroeg Jasmien. Op haar linkerknie zat een pleister. Die was al niet helemaal schoon meer. De bespikkelde Jochen knikte opgelucht. Gelukkig keek ze niet meer naar zijn schoenen, zijn broek.

'Ja. Pavlov. Heb ... heb je de ballon gezien?' vroeg hij dan. Hij gluurde weer naar zijn schoenen en probeerde die stiekem over het gras droog te wrijven.

'Ballon? Ja, even geleden. Ik kwam mijn pa en James halen. Ze moeten naar huis. Er is bezoek. Ik blijf nog wat rondhangen. Ik haat tantes. En het is James' tante, niet echt de mijne. Hoef ik niet bij te zijn'.

'De Strandfee zat erin'.

'He?'

'In de ballon'

'Pff ... ', deed Jasmien. 'Was het die tante maar, en dat ze er dan uitviel, tien kilometer hoog in de lucht'. Ze aaide Pavlov over zijn bol. Oei: nu merkte ze zeker de spatten op zijn schoenen. Wel? Niet? Wel? Niet?

'Ah, braaf ... braaf ... Hoe heet hij weer? Popov? Is hij gevaarlijk? Moet hij altijd aan de ketting?'

'Nee: Pavlov. Nee. Nee hoor'.

'De mijne heet James Hond'.

'Haha! Heb je ook een hond?'

'Ja. Nou, eigenlijk mijn broer. Hangen zijn oren niet in zijn bord als hij eet? Of voor zijn ogen?'

'Haha!' Jochen lachte groen. Dat mopje had hij al wel tien keer gehoord.

'Moet je zijn oren dan met een elastiekje op zijn kop samenbinden? Hihi!'

Jochen antwoordde niet. Hij gluurde nog maar eens naar zijn schoenen. En naar Jasmien's pleister. Pavlov vlijde zich neer in het gras. Door zijn spleetogen bespioneerde hij Jasmien. Waar had hij die dame nog gezien? Niet lang geleden? Ergens eh ... in zeer moeilijke omstandigheden? In een lastig toneelstuk met veel blauw zwieplicht?

'Ben je gevallen?' vroeg Jochen. Hij keek naar de wolken. De Strandfee was nu al ver weg. Ze steeg met een zucht tot boven in de lucht. Voor hem stond nu een andere fee: de Pleisterfee. Dié maakte pas avonturen mee! Eerst gevangengezet tussen de tralies, daarna bekroond met een megawarenhuisprijs, nu ...

'Nee,' zei Jasmien, 'het is een kunstwerk, dat ding op mijn knie'.

'Dan heb je een kunstbeen', lachte Jochen. 'Is het weer voor een weddenschap?'

'Wedden...? Haha! Nou, ajuus Pla ... Po ... Hoe is het ook weer?'

'Jochen'.

'Nee, malle: je hond! Jouw naam kén ik toch al!'

'Pavlov', mompelde hij beschaamd. Dan holde hij plotseling weg. Pavlov huppelde mee aan de lijn.

'Oeps!' deed Jasmien. 'Die is er vlug vandoor'. Drie seconden later voelde het glibberig onder haar rechervoet.

'HONDEDOMME!!' foeterde ze. Hoe veel keer nog zou die gevlekte villahond haar parten spelen!?

'Eèkk!!' deed ze, terwijl ze haar rechterschoen inspecteerde. En hier kwam niemand met bruine zeep aandragen om haar te helpen.

'Leuk gewandeld, jongen?' informeerde ma. 'Wat ziet Pavlov er moe uit'.
'Eh ... ja, er was een ballon in het stadspark. Maar Pavlov was lastig. Ik denk niet ... ', zei Jochen.
'Het beest kan best wat beweging gebruiken, net als jij'.
'Hé, ik ben toch ook een scharrelkind?'
'Kijk: zijn tong hangt uit zijn ... zijn ...'.
'Maar dat is altijd zo van honden. Dat is hun manier van zweten. Hij is ontsnapt in het park. Er zaten wel twintig mensen achter hem aan. Eh ... dat meisje was er ook, je weet wel ...'.
'Hé? Moet ik iets weten dan?'
'Het meisje van het hek, dat met haar hoofd tussen ... en van in de krant, in het warenhuis ...'.
'Ah, ja. Die vieze bruine zeep aan mijn mooie hek. Willemien zeker hé?'
Jochen knikte. Wat waren alle mensen toch verward vandaag. Ze scharrelden zomaar wat verstrooide antwoorden bijeen en liepen rond als kippen zonder koppen. Nooit legden ze echt een ei. Een paasei bijvoorbeeld.

DEEL VIJF: O JEE

Bimbambeieren geblazen: Pasen. Dat betekende twee weken onschool midden een zee van onvakantie. Puinduin werd voor de eerste keer dit jaar weer overspoeld door dagjesmensen en weekjestoeristen met paraplu's en windjassen en snottebelkinderen. Auto's stonden schouder aan schouder en bumper aan bumper voortdurend stil. Meeuwen zwierden schreeuwend daarboven in de grijze lucht en mikten hier en daar hun boodschap uit de hemel naar beneden. Soms brak de zon door als een glimlach. Heel even, tot de bolle wind er genoeg van had en ze weer weg blies. Of wat langer, als een gordijn dat plotseling opengeritst werd zodat het toneelstuk kon beginnen.

CARWASH

Plaats: Dapperplein, Puinduin.

Tijd: paasvakantie, een dinsdagnamiddag.

Het is 14,5 ° Celsius, afwisselend bloemkoolwolken en slierten zon.

Personages:

J1: rekwisieten; zeepspecialist.

J2: wioldoppenpoetser; koetswerkopblikker.

J3: catering; assistent.

J4: fietsridder; casting auto's & public relations.

H: voorbijganger; bevorderd tot techniker & assistent.

JH & P: waakhonden thuis & onzichtbaar in het stuk.

O, M, N, e.a.: figuranten.

BP: journalist van de Bazuin van Puinduin.

J4 (Heen en weer fietsend, zichzelf begeleidend met hevig fietsbelgerinkel; hij probeert klanten te lokken) – Carwash! Vier euro! Carwash! Een euro per wioldop! Honderd cent per wiel! Reservewiel inbegrepen! Carwashshshsh!! Carwash voor een zeer goed doel!

(J1, J2 en J3 vormen ondertussen met hun poetsgerei een orkestje, Jorre Morrie met wieldoppen-tamtam).

J1 – Komaan mensen uit Puinduin! 't Is Pasen – tijd voor de grote schoonmaak!

J3 – En hier staat om u te dienen Jochen – zonder pochen!

J2 – Hij wil uw auto wassen – zonder plassen!

4xJ – Ha ha ha ha!!!

J3 – Uw auto zal blinken als een baby!

J1 – Baby's blinken niet.

J4 (Roept) – Hé Jorre Morrie! Ik zie dat je watertandt en likkebaardt telkens er wieldoppen passeren! Ik ... o la la ... wie komt daar ...

(Met luid belgerinkel komt Nelle aangefietst).

N – Hallo carjackers! Draait de zaak een beetje? Wie wast mijn stalen ros?

J2 – Hé? Meen je dat?

N – Is er nog geen enkele klant geweest? Ben ik de eerste dan?

J3 – Eh ... nee ... ja ...

N – Nou, komt er nog wat van? Mijn fiets snakt naar een bad.

J1 – Eh ... echt, mevrouw?

N – Zeg maar Nelle, hoor. Ja, echt wel. Ik laat mijn fiets hier achter voor een stevige schrobbeurt, ga ondertussen naar C&P voor boodschappen en kom hem dan over een uur of zo weer ophalen, oké?

J2 – Oké. (Ze gaan aan de slag).

J4 (Roept van op zijn fiets) – Dat is dan twee euro, mevrouw! U hebt maar twee wielen!

N – Pico bello! Maar ik wil wel dat mijn fiets blinkt tot je ogen er pijn van gaan doen. Tot straks.

J4 – Niet tevreden, geld terug!

(Nu nadert ook een eerste auto langzaam. De klant hapt toe).

J3 – Uw auto op zijn paasbest zetten, meneer?

M – Zeker. Eh ... duurt dat lang?

J3 – Een kwartiertje.

M – Goed, eh ... dan ga ik ondertussen even naar de bank. Alleen de buitenkant graag.

J3 – Komt in orde voor vier euro, meneer.

M – Doen jullie dat voor een goed doel, jongelui? Of gewoon voor zakgeld?

J1 – Eigenlijk wel beide.

M – O, en mag ik dan weten waarvoor ...

J2 – Het goede doel is een kunstwerk van mijzelf. Ik maak een kunstwerk met wieldoppen van auto's die ik gevonden heb, eh ... die doppen dus ... maar dat zal geld kosten.

M – Hoezo dan?

J2 – Ik moet een atelier vinden om in te werken, assistenten betalen, een lasser zoeken die me kan helpen, een chauffeur met een bestelwagen om mijn kunstwerk naar tentoonstellingen te brengen, eh ... dan ook nog reclame voeren ... en mijn medewerkers hier betalen ...

M – Aha, een leuk plan. Prima. Vreemde hobby, toch. Ik snap er wel niet veel van, maar ... Nou, tot straks. Vijftien minuten hé? Maak van mijn karretje ook maar een kunstwerk. O, jullie doen fietsen ook, merk ik. Fijn. Eh ... blijf van mijn wieldoppen hé.

J1 – Komt in orde!

(Terwijl ze aan de slag gaan in twee ploegjes, een voor Nelle's fiets en een voor de auto, nadert Hannes).

H – Jorre Morrie!

J2 – Hé ... eh ...

H – Hannes.

J2 – Ja, Hannes, hoi. Van de botsing hé!

J4 (Nadert op zijn fiets, zet die tegen een boom en helpt nu ook wat schrobben) – Botsing?

J2 – We liepen knal tegen elkaar een tijd geleden. Daardoor kwam er een aardbeving in Japan.

H – Wat doen jullie hier?

J2 – Nou, karretjes wassen hé.

H – Met je klas?

J2 – Gewoon, vrienden: James, Jasmien, Jochen.

H – Hoi.

J1, J3, J4 – Hoi.

J1 – Zeg, wil je niet helpen? Het is voor een goed doel.

J2 – Ja! Wil je?

H – Goed doel?

J2 – Ik verzamel wieldoppen om een groot kunstwerk mee te bouwen maar dat zal geld kosten en daarom wassen we auto's zodat ...

H – Voor de wieldoppen?

J2 – Nee! Voor de centen natuurlijk!

H – Eh ... ik wil wel hoor. Ik verveel me vandaag toch te pletter.

J3 – Yes! Kom hier maar helpen! (Jochen wenkt Hannes tot bij de fiets van Nelle).

H – Eh ... fietsen ook?

J4 – Alles wat centen opbrengt, is welkom. We zouden zelfs paarden wassen.

H – Eh ... verdienen ik ook wat?

J2 – Dat ... eh ... dat zal wel zo zijn. Ik moet mijn berekeningen vanavond opnieuw maken. Nu ben jij ook medewerker aan het wieldoppenplan.

H – Hoeveel?

J2 – Dat moet ik nog berekenen. Per wiel of per auto.

H – Of per fiets ...

J1 – Hi hi hi.

J2 – Weet je wat: we maken je de technieker van de ploeg. Jij zit toch in die technische school hé?

H – Ja. Goed hoor. Wat moet ik dan doen?

J3 – Nou, gewoon mee wassen en plassen hoor.

H – En wat doe jij?

J3 – Net hetzelfde. Maar mijn extra taak is ook: bevoorrading. Broodjes, blikjes, brikjes.

H – Aha, leuk.

J3 – Kom je nog? Het is de fiets van de ma van Jorre Morrie. Hij moet blinken als een spiegel.

H – Okidoki.

(Ze zijn met z'n vijven een tijdlang druk in de weer. Dan daagt een journalist op van De Bazuin van Puinduin. Hij neemt een foto en daardoor kijken ze op).

BP – Geen bezwaar tegen een fotootje voor in De Bazuin, jongelui?

J2 – Aha, toch iemand van de pers!

J4 – Had jij dan de kranten verwittigd misschien?

J2 – Ja. Dat is goede reclame voor het kunstwerk. Promotie, noemen ze dat.

BP – Dat is zo, jongeman ... eh ... mag ik eerst even jullie namen? Kan er een kort interview af? Misschien met de eh ... de baas? Je naam ken ik al hé.

J2 – Ja hoor, meneer. Ik ben de ... eh ... de ...

J1 (Beetje spottend) - ... de baas!

J2 – Ik maak toch het wieldoppenkunstwerk hé!

BP – Aha, jij bent dus de kunstenaar. En hoe heten jullie?
(Ze zeggen hun naam en de journalist noteert die).

BP – Zo. En nu misschien een gesprekje met eh ... de jongen met de twee namen ... Jorre Morrie. Of is het eh ... Jorremorrie? In een stuk?

J2 – Vandaag Jorre Morrie. Maar wanneer het artikel in de krant verschijnt, kan dat Jorremorrie geworden zijn.

BP – Mm ... Jij bent dus kunstenaar?

J2 – Ja. Ik recycleer oude of verloren wioldoppen.

BP – En de carwash hier moet centen opbrengen voor ...?

J2 – Eh ... voor een atelier, voor de reclame, voor mijn medewerkers ... Misschien drukken we een krantje ...

H – Ik leer lassen! Ik zal het kunstwerk aaneenlassen!

BP – Aha. Hoe ben je ertoe gekomen, Jorre Morrie, om die dingen te verzamelen? Wil je misschien recyclagekunstenaar worden?

J2 – Eh ... uit protest tegen de duizenden afgedankte autobanden die de boeren in de herfst en de winter op hun land gebruiken. Het zijn afschuwelijke dingen. Ze maken het landschap lelijk. Maar er is niet veel tegen te doen. Toen dacht ik: ik maak uit protest een kunstwerk met net zulke afschuwelijke dingen die in de stad overal rondzwerven: wioldoppen.

BP – Ja ... ja. Dus toch wel recycleren hé. Eh ... je vrienden hier ... hebben jullie dan een club? Een wioldoppenvereniging?

J3 (Roept) – Wij zijn de Scharrelkinderen!

J4 – Nee, de bende van Jee!

H – En Haa!

J2 – Eh ... nou ... je zou ons scharrelkinderen kunnen noemen. We scharrelen overal wioldoppen bijeen in de vrije natuur ... eh ... de vrije stad. We scharrelen en recycleren.

BP – Haha, die is goed. Waar komt het kunstwerk?

J2 – Dat weten we nog niet. Misschien op de dijk als het mag van de burgemeester.

BP – Hm ... Hoe hebben jullie elkaar leren kennen? Op school zeker?

H – Bij een botsing!

J2 – Ja, bij een botsing.

J3 – In gevangenschap!

J1 – Ja, in gevangenschap.

J3 – En in het warenhuis.

J1 – Ja, in het warenhuis.

J4 – Bij Tjoek-Tjoek ook.

BP – De speelgoedtreintjes?

J2 – Ja, ook daar. Nou, op het trottoir dus.

J4 – Ik woon nog niet zo lang in Puinduin. Dat is mijn zus daar.

BP – Dag zus. Nou, zowat overal in Puinduin dus.

J3 – Ze kwam ook al in de krant. Ze won een prijs in C&P.

BP – O, dat herinner ik me. Nou, heb ik nu alles? O, eh, nog iets, Jorre Morrie: is er een kunstenaar die je zelf heel erg bewondert?

J2 – Eh ... ja ... eh ...

BP – Van Gogh misschien?

J2 – Eh ... geef mij maar Panamarenko. En Christo ook.

BP (Schrijft mompelend bij zichzelf de namen op) – Kris-to ... En wat was dat eerste? Iets van eh ... Panama of zo?

J1 (In de plaats van Jorre Morrie antwoordend) – Panamarenko. Kent u die dan niet?

BP – Tja meisje, er zijn zo veel artiesten en rare vogels op de wereld hé. Ik kan ze niet allemaal kennen. En dan die gekke namen nog ...

J3 – Maar hij woont hier, in België. Niet in Panama hoor.

J4, J1, J2 – Ha ha ha!!!

BP – Kristo?

J3 (In opschrijfboekje van BP loerend) – Neenee: Panamarenko. En ik denk dat u Kristo verkeerd hebt geschreven. Het is Chisto met CH, zoals Christus.

BP (Brommend) – Jaja ... we moeten soms razend vlug op kunnen schrijven hé ... de mensen praten zo vlug ... Zodus (Likt aan zijn potloodje): Pa-na-ma-ren-ko. Kris-to. Goed zo? Tevreden?

J2 – Ja hoor.

BP (Ietwat spottend) – Enne ... doet die kerel ook wat met autobanden misschien? Doppen van wielen? Auto's? Met moderne kunst weet je maar nooit heden ten dage.

J2 – Jaja: vliegtuigen, zeppelins, eh ... uitvindingen eigenlijk.

J4 – Ja: vliegtuigen die niet kunnen vliegen.

BP – Zozo, I see. Toch rare kwieten hé, die artiesten. En hoe noemen we jou ... eh ... Jorre Morrie? Een autokunstenaar? Een wieldoppenaar? Haha ... Of noem ik jullie gewoon maar de scharrelkinderen? Heb je zelf gezegd hé !

J1 – Rare kwieten ...

BP (Tegen Jorre Morrie) – Eigenlijk heb je al een echte kunstenaarsnaam hé. Jorre Morrie ...

J4 – Het is Jorremorrie als het regent. En bij mooi weer moet je hem in twee stukken hakken. In puin, hahaha!

BP – Haha.

J3 – O, kijk wie we daar hebben: Olvarit! Ook een kunstenaar.

J4 – De ... de hemelsbeestjeskunstenaar.

J2 – Oeps! O jee!

(De heer Olvarit komt te voet af en bekijkt met gefronste wenkbrauwen het tafereel. Hij houdt halt. Hij herkent James).

BP – Dag meneer Olvarit. Ook geïnteresseerd in een douche? Maar u hebt uw vehikel niet meegebracht, merk ik?

O – Ah, de modderduivel van niet lang geleden! Ewel jongen, ben je nu zelf auto's en zelfs fietsen aan het wassen? Wroeging gekregen misschien? Is dit nu de omgekeerde wereld?

J4 – Het is voor een goed doel, meneer.

J2 (Vlug overnemend, bang dat de wieldoppen ter sprake zullen komen; geeft ook James een duw: 'hou je waffel!') – Eh ... iets voor de Duinschool, ja. (Geeft James nog een stiekem teken – 'Denk aan de Saabwieldoppen die we op zijn oprijlaantje verwisselden!')

BP – Ja, zoiets verdient toch een bericht in de krant hé, denkt u ook niet, meneer Olvarit?

O – Mm, dat zal dan wel, zeker. Het moet wel heel erg komkommertijd zijn. Maar in mijn tijd ... (Buigt zich voorover en inspecteert de wieldoppen van de auto die ze aan het wassen zijn)

J1 – Je kunt jezelf erin zien, hé? Net spiegels.

O – Hm ... Een tijd geleden ...

J3 – Voor vier euro, meneer, blinkt uw karretje ook zo hard. Hebt u uw auto niet meegebracht?

O – Karretje ... karretje ... En er loopt verdorie een wieldoppendief in Puinduin rond!

J2 – Oeps. O jee.

BP – Hé?

O – Ja, wat ik je brom. Ik ben vier wieldoppen kwijt en kreeg er op een nacht vier lelijke voor in de plaats, met allerlei gekke dingen op. En tijd later, ik had me zowat het pleuris gepoetst en geschrobd, waren de doppen dan volgekraabbeld met eh ... eh ... met vreemde tekens en gekke bekken en zo ... Trouwens (Richt zich nu tot de kinderen): waren jullie toen ook al niet auto's aan het wassen? Hé?

BP (Onderzoekend naar J2 kijkend) – Eh ... zoals moderne kunst bedoelt u? Als kunstwerken? Ronddraaiende kunstwerken?

J2 (Snel) – Daar hebben we ook iets over gehoord. Eh ... maar je vindt ook veel zwerfende wieldoppen in de stad hoor ... eh ...

J3 – Ja: scharreldoppen.

J1, H – Hihi.

O – Scharreldoppen? Scharreldoppen? Wat mij betreft, barst Puinduin van de ... de ... eh ... de scharreldieven!

BP – U bedoelt dat uw mooie wieldoppen gestolen werden?

O – Zeker weten. En ze werden vervangen door oude wieldoppen. Bah.

BP (Weer naar J2 kijkend) – Misschien waren het wel scharrelkinderen die uw doppen gestolen hebben.

J2 (Fluisterend tegen de journalist) – Hé, meneer: wil je niks verklappen aan meneer Olvarit over mijn kunstwerk? Hij hoeft dat niet te weten.

BP (Ook terugfluisterend) – Oké, maar het komt toch in de krant hoor. Ben je bang voor die man misschien? Hebben jullie misschien werkelijk ...

J2 – James sproeide hem helemaal onder de modder niet lang gele...

O – Wat staan jullie daar te konkelfoezen? Da's niet erg beleefd hoor. Nou, ik moet ervandoor. Mijn tijd is kostbaar. Schrob maar rustig verder. Maar van mijn karretje, eh, auto, blijf je af hoor. Ik neem de aposteltrein. En vinden zàl ik ze, mijn wieldoppen! (Olvarit beent weg).

J2 – Oeps! Oef!

BP – Hé? Opgelucht? Zeg, hoe zit dat nu met ...

J2 – Misschien moet mijn toekomstig kunstwerk toch maar niet in de Bazuin van Puinduin, meneer ...

BP – Hm ... Wat sta ik hier dan te doen hé? Een krantenverslag te schrijven over eh ... over enkele scharrelkinderen die auto's een beurt geven ... zomaar? Je wou toch in de krant met je kunstwerk? Je hebt me toch zelf opgebeld?

J2 – Kunt u niet gewoon schrijven: 'Voor een goed doel'? Eh ...

(Nelle komt ondertussen haar fiets weer ophalen; J1 rekent ook af met de man van de auto).

N – Ah, prima poetswerk. Asjeblijft: een gift van vijf euro voor het goede doel. Ik hoef geen wisselgeld. Aan wie geef ik het? Bent u ook tevreden meneer?

M – Zeker weten mevrouw. Asjeblijft. (Haalt ook een flapje van vijf € boven).

J2 – Eh ... ik zal het wel ... ik hou de centen bij. Dank u. (De man stapt in en rijdt weg).

BP – Mevrouw ... zin in een kort interviewtje voor de Bazuin van Puinduin? Mag ik vragen wie u bent?

N – Eh ... ja ... ja ... waarom niet. Ik ben Nelle, de ma van Jorre Morrie hier.

BP (Opschrijvend) – Aha ... de ma ... van de kunstenaar ... Nelle ... Morrie ... ja?

N – Alleen Nelle. Morrie is een stuk van Jorrie, haha.

BP – En wat vindt u van dit initiatief? Wat denkt u over het kunstwerk dat er nog niet is? En ... o ... u liet uw fiets wassen, dat is sympathiek, mevrouw!

N – Hé, zoveel ineens!

BP – Eh ... heeft uw fiets soms iets met het toekomstig kunstwerk van uw zoon te maken?

N – Kunstwerk?

BP – Ja, precies. Het wiel is toch de belangrijkste uitvinding van de mensheid geweest hé. En wioldoppen ...

J1 (Draait haar handpalmen naar omhoog) – O ... oei ... nattigheid!

J3 – Djiezes!!

BP – Slechte timing hé, jongelui!

H – Kak zeg!

N – Pech voor jullie. Nu wordt Puinduin een grote carwash verdorie.

J3 – Misschien duurt het niet zo lang.

(De zon verdwijnt achter de wolken; het gaat steeds steviger regenen).

BP – Nou, heren en dame kunstenaars: ik moet er ook vandoor hoor.

J2 – Komt het nu in de krant, meneer?

J4 – En de foto ook?

BP – Dat probeer ik toch hé. Misschien is er van jullie zwerfende wioldoppen in de stad en lelijke autobanden op het land wel wat te brouwen. We zullen zien. De foto heb ik gelukkig al – van voor het begon te regenen. Stel je voor dat ik nu ...

N – Veel klanten kun je nu niet meer verwachten hé, Jorre Morrie.

BP – Nou, tot ziens. Eh ... en succes nog ... met de kunst ... eh ... scharrelkinderen.

JX4+H – Bye! Dag! Bedankt toch!

N – Ik verdwijn ook als de bliksem. Tot straks, Jorre Morrie!

H – Eh ... wat nu?

(Even stilte. Nelle fietst weg).

J1 – WATERFIGHT!

J2 – ZEEPFIGHT!

J3 – VODDENFIGHT!

J4 – REGENFIGHT!

PS

Van de wioldoppenkunstenaar of het scharrelkind Jorre Morrie (Jorremorrie) uit het kuststadje Puinduin is later noch op even noch op oneven dagen nog veel gehoord. Nochtans waren hier en daar te lande enkele rare kwieten beroemd aan het worden door kunstwerken te maken met bijvoorbeeld kevers, torren of plakken ham. Iemand vond zelfs een machine uit die menselijke namaakpoep produceerde. En de kunstliefhebbers maar kopen!

Maar wioldoppen? Hm ...

Jorremorrie (Jorre Morrie) tilde er niet zwaar aan. Hij bracht zijn wioldoppencollectie mettertijd naar het containerpark. In zijn vrije tijd, die hij nu meer dan vroeger had, proefde hij van de zeewind en praatte hij met de meeuwen. Zo was het goed.
